

CONTRA

nr 6 2003 (nr 172 från starten) årgång 29 Pris 25:-

Patriarkatets spöke på marsch
Silvio Berlusconi
Islamismen

FRIHETENS RÖST
för västerländsk demokrati-

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra

Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvärg utgivare

Tommy Hansson

Adress

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM

Telefon 08-720 01 45

Telefax: 08-720 01 95

E-post redax@contra.nu

Internet hemsida <http://www.contra.nu>

Sluten del endast för prenumeranter:

[http://www.contra.nu/prenumerant/](http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html)

[oversikt.html](http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html)

Användarnamn och lösenord finns endast i den tryckta utgåvan av Contra.

Prenumeration

Minst 145, rekommenderat 200 kronor, per år. Inbetalas på postgiro 85 95 89-4 eller bankgiro 443-5467.

Finland: Minst 16 euro per år.

Sampo girokonto 800055-1125829.

Norge: Minst 145 norska kronor per år.

Den norske bank giro 0806 199 8277.

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Mólnár

Redaktion: Tommy Hansson och C G Holm.

Övriga medarbetare: Benny H. V. Andersson, Karl-Göran Bottwyk, Bertil Häggman, Bertil Lindblom, Fredrik Runebert och David Stavenheim samt Christer Arkefors i Italien, Peter Hartvig i Danmark, Bertil Wedin i Mellersta Östern, Allan C. Brownfeld i USA och Rune Westin i Australien.

Presslagd 2003-12-04

Strands Tryckeri, Lindsberg, 2003

Contra har i detta nummer nöjet att presentera den välkände tecknaren Kalle Strokirks nya bok *Antifeministiska manifestet*. Det är en rappt skriven och tecknad bok på 135 sidor, som med humorn som vapen sliter masken av den extremistiska kvinnorörelse, som gjort livet surt för män såväl som kvinnor i vårt land. Och i andra länder. Patriarkatet är på marsch! Det kan Du se på omslaget till detta nummer av Contra. Boken blir den perfekta jul- eller nyårgåvan!

CONTRA-NYTT

Antifeministiska manifestet

Patriarkatets spöke går runt i Sverige. Alla gamla feminister har förbundet sig till hetsjakt mot detta spöke, som personifieras av en svensk heterosexuell medelålders man med bil. Patriarkatet bär skulden till all världens olyckor. Och var finns den man som inte utskrikes som mansgris och taliban? Som inte beskylls för att vara kvinnoförtryckare?

Tecknaren Kalle Strokirk är en svensk medelålders heterosexuell man med bil. Men han är värre än så. Han har tagit sig för att formulera sina tankar i "antifeministiska manifestet". Boken är rikt illustrerad med Kalle Strokirks teckningar, varav några återfinns i detta nummer av Contra.

Boken kan köpas från Contra för 150 kronor, om beloppet insättes på postgirokonto 85 95 89-4 (eller bakgiro 443-5467). Alternativt kan boken rekvideras mot postförskott, då den kostar 180 kronor.

Islamismen

I Contra tar vi i detta nummer upp en frågeställning som tidigare bara berörts perifert i tidskriften – islamismen. Contra är och förblir en politisk tidskrift, men islamismen har alltmer blivit en politisk rörelse. Det är därför vi ser det som rätt och riktigt att behandla de politiska konsekvenserna av islamismen.

Contras plattform fastslår att tidskriften bygger på kristna och västerländska värderingar: "Contra verkar utifrån en idémässig grund formad av en värde tradition bestående av kristen etik och det västerländska politiska tänkandets konservativa och liberala ideal. Någon snävt trosbaserad innebörd behöver inte läggas i begreppet kristen etik. Inte heller behöver det ligga någon partipolitisk innebörd i uttrycket västerländskt tänkande. Inom Contra finns olika trosriktningar företrädda, likväl som icke-religiösa uppfattningar. Inom Contra finns vidare sympatier för skilda politiska partier, medan andra saknar partipolitisk hemvist."

Mot bakgrund av den totalitära politiska islamismens framväxt som hot mot det öppna samhället kommer vi med början i detta nummer att lite mer regelmässigt behandla hur denna ideologi påverkar vårt samhälle. Som brukligt är i Contra kommer det att vara fråga om en balanserad och saklig framställning, inte det som brukar kallas för propaganda. Vi överläter åt vår kvalificerade läsekrets att dra egna slutsatser av det faktamaterial som Contra presenterar för att underlätta de egna ställningstagandena.

Fler av Dina vänner behöver säkert läsa Contra!

Nu är det snart nytt år och vad är en mer idealisk gåva till en god vän än en helårsprenumeration på Contra. Du gör inte bara en god gärning genom att ge en vän möjligheten att läsa tidskriften Contra. Du får också sex gånger om året ett givet samtalsämne med Din vän: Nya numret av Contra. Om Du så önskar ordnar vi med ett gåvokort till mottagaren, med hälsningar från Dig. Kostnaden är 145 kronor.

Patriarkatets spöke på marsch

Ett utdrag ur Kalle Stokirks bok "Antifeministiska manifestet"

Rykande färsk från tryckeriet är tecknaren Kalle Stokirks bok "Antifeministiska manifestet". Kalle Stokirk tycker att det börjar bli allt obehagligare att vara karl. "Vita, svenska, medelålders heterosexuella män med bil" framställs som onda – och kvinnor som offer. Kalle Stokirks bok är inte full av statistik, utan full av teckningar. Den ställer frågor om en otrevlig och ohållbar utveckling. Här nedan följer ett litet utdrag ur boken.

Kalle Stokirk är född 1948, och han är – just det – vit svensk medelålders heterosexuell man med bil! Han har medverkat som serietecknare i bland annat Dagens Nyheter och Aftonbladet.

Mer om boken kan Du läsa på Contras hemsida, <http://www.contra.nu>, klicka på Produkter/Böcker

Som nämnts i tidigare kapitel skapades det sk patriarkala samhällssystemet enligt Marxismen i och med att stamsamhället gick över till jordbrukssamhället och det förut gemensamma ägandet privatiserades så att enskilda par bodde för sig på egna jordlotter. Genom att mannen nu enbart skulle försörja en kvinnas barn så ville han naturligtvis vara säker på att det var hans egna. Ur detta föddes patriarkatets "förtryck" av kvinnan om man skall tro på denna teori. Tidigare hade barnen arvsrätt efter modern vilket kallades "matriarkatet" beroende på att man inte kunde veta vem

som var fadern och det inte spelade någon roll eftersom egendomslösheten i jägarsamhället gjorde att man kollektivt sörjde för alla barns väl. Men i och med att fadern nu visste detta fick barnen arva *honom*. Enligt vänsterfeministernas konspiratoriska patriarkat-teori skulle alltså det lycksaliga urkommunistiska stamsamhället ha ersatts av det första klassamhället på detta vis. Vissa av de nu enskilda jordbrukarna blev av olika anledningar framgångsrikare än andra och började så småningom avsondra sig som en, mot de sämre lottade, rikare och mäktigare klass. Enligt denna teori

skulle också mannen till slut motsvara "borgaren", den förtryckande och kvinnan "proletären" dvs den förtryckta och utsugna. Mannen skulle således någonstans på resans gång ha förvandlats till en förtryckare och kvinnan till en hunsad tjänarinna. Och så skall det enligt denna tro vara än i dag i varierande grad över hela världen. Skall vi tro på detta? "Patriarkatet" påstås vara en gigantisk konspiration av män över hela världen som går ut på att ha sitt kön som "norm" för hur samhället bör vara format för att kunna hålla kvinnorna underordnade i alla sammanhang.

Gudrun Schyman har mycket målande beskrivit detta i sitt ökända tal på vänsterpartiets kongress i Västerås år 2002.

"Diskrimineringen och kränkningarna ser olika ut beroende på var vi befinner oss. Men det är samma norm, samma struktur, samma mönster, som upprepas så väl i talibanernas Afghanistan som här i Sverige."

Det är som att säga att det finns grader i helvetet men att det ändå är just ett *helvete!* Svenska män är, enligt hennes resonemang, inte lika elaka som talibanerna i Afghanistan men de är ändå som talibaner, fast lite mindre grymma. Nazisterna hade och har ju som bekant sin teori om en världsomfattande judisk konspiration. Jag råkade för en tid sedan hamna på en så kallad nyhetssajt på nätet där de lyckats klura ut att två framstående personer i FN hade släktingar som var av judiskt ursprung eller hade hjälpt judar under andra världskriget (Raoul Wallenberg). Därmed var detta ett "bevis" på hur "sionisterna" styr FN!!!! Man tar sig för pannan. Det är på samma låga nivå feministernas konspirationsteori, om patriarkatets världsomspännande nätverk, rör sig. Enligt denna skulle alltså alla män i hela världen kollektivt på något osynligt, kanske instinktivt, sätt samarbeta. Och även om de inte globalt gjorde detta så skulle de reflexmässigt alltid bilda så kallade maktstrukturer lokalt som exempelvis på arbetsplatserna eller till och med i hemmen! Och kvinnorna skulle bara ha tigit och tagit emot historien igenom.

Inte ens om man går flera hundra år bakåt i tiden stämmer detta. Hur kunde män tillåta att andra män var sådana könsförrädare

–Du är en typisk äcklig svensk vit medelålders heterosexuell man med bil!

–Naj. Jej ær en norsk bøg!

att de stiftade lagar om kvinnofrid redan då? Hur kunde vissa av dem tillåtas att spräcka det heliga broderskapet genom att kröna kvinnliga regenter redan då??? Varför tvingade de inte ut kvinnorna i fält eller varför stiftades det lagar som förbjöd kvinnor att arbeta i stenbrott under jord i de farliga och slitsamma gruvorna (1901) eller att ha nattarbete i industrin (1912)? Var det bara för att de ansågs som odugliga till dylika uppgifter? Det kunde väl knappast vara av omsorg om dem? Eller? Varför har fortfarande vissa kvinnliga tjänstemän i motsats till deras manliga kollegor inom Försäkringskassan pension redan vid 60 års ålder? Varför tillåter nätverket fortfarande kvinnorna att vinna de flesta vårdnadstvist? Hedersmorden ses som ett bevis på patriarkatets ondska. Men för en tid sedan intervjuades ju anonyma män, från länder runt Medelhavet, i media som berättade om hur de hotats till livet av släktingar sedan de skilt sig. Ofta talas det om hur illa kvinnor behandlas i vissa länder i tredje världen. Men vad man glömmer är att även männen drabbas på sitt sätt av de, till skillnad mot i väst, hårdare lagar som oftast finns i totalitära stater. En man som vägrar värnplikt till exempel lär det inte bli mycket kvar av.

Hur kan männen i Sverige tillåta att det är just deras bröder och inte kvinnorna som till absolut övervägande del i vissa fall tvingas att sova i portuppgångar? Hur har dessa olycksbröder hamnat där medan det kryllar av välmående kvinnor på Östermalm. Vad är det för ett jävla nätverk som är så grovmaskigt så att dess medlemmar kan trilla ur på detta vis? Ett sådant nätverk skulle inte jag vilja vara med i. Det verkar ju nästan som skattesystemet som man bara får betala till men allt mindre får någon nytta av. Är det kanske för att feministernas heroiska kamp fått patriarkatet att börja rämna? Den enes död den andres bröd? Fast män har ju farit illa i alla tider. Det skulle i så fall betyda att patriarkatet började rämna för länge sedan. Långt före feminismen var uppfunnen. *Kanske har det rent av aldrig funnits.*

Det kanske var så att både kvinnor och män på olika vis blivit förtryckta eller haft fördelar under historiens olika samhällsformer. Genom att se allting genom det så kallade "genusperspektivet" dvs könsperspektivet så kan man se det man vill se. En medelålders, svart, etiopisk, kroniskt darrhänt, kvinna med ledsyn nobbas när hon söker tandläkarutbildning. Av vilken anledning

har hon nobbats måntro? Vi kan ana vänsterfeministens lysande slutledning. Hon kommer inte att se henne som en individ med ett par handikapp som hindrar henne. Möjligtvis skulle detta vara en anledning för att hon skulle antas och inte bli "diskriminerad" för sina lyten. Fast troligtvis skulle feministen rikta in sig på att hon bevisligen tillhör grupperna kvinnor, invandrare och svarta. Grupper alltså!

De gamla suffragetterna och den ursprungliga medborgarrättsrörelsen i USA kämpade enbart för likhet inför lagen medan en av deras efterföljare Jesse Jackson hävdade att den som ignorerar ras och kön är rasist och sexist. Resultatet blev en kursändring och en kvoteringshysteri som ökade polariseringen i det amerikanska samhället och snarast försämrade villkoren för dem som politiken var tänkt att hjälpa. Det är denna amerikanska import som den annars så USA-fientliga vänstern nu vill pracka på oss. Martin Luther King talade om att döma människor efter "mättet på deras karaktär, inte deras hudfärg." De "reellt existerande feministerna" och dess vänster i Sverige resonerar tvärtom som Jesse Jackson. De väljer att indela alla människor i grupper istället för individer. Individerna skall tvingas underordna sig gruppens kollektiva intressen och måste ledas av feministerna och dess vänster som alltid hyllat kollektiva lösningar.

Men allt är inte skit som kommer från USA. Som motdrag mot kvoterings-fanatiker har delar av medborgarrättsrörelsen nu börjat utmana dessa genom kamp för frihet och egenmakt utifrån ett tydligt individuellt rättighetsperspektiv. I en mängd uppmärksammade rättsfall har enskilda

med stöd av nya organisationer vunnit oväntade segrar mot mäktiga motparter. I Kalifornien lyckades man via en folkomröstning 1996 få igenom en lag som förbjöd positiv särbehandling av enskilda grupper på basis av ras, kön, hudfärg, etnicitet och nationellt ursprung vid offentlig anställning, offentlig utbildning eller offentlig upphandling av tjänster.

Om man i motsats till det snäva genusperspektivet, och den grova, klumpiga, generaliserande gruppindelningen av människor, istället studerar problemen i alla dess delar så kommer myten om patriarkatet att upplösas som ett troll i solsken. Man skulle i fallet ovan se att den troligaste orsaken till att kvinnan inte blev antagen var hennes hälsotillstånd och kanske hennes ålder. *Det ger ett helt annat perspektiv!* Istället för genusperspektivet ger det ett helhetsperspektiv och ett *realperspektiv!* Man kan visserligen behöva ett "genusperspektiv" i betydelsen att man inte använder män som norm vid utvecklingen av nya läkemedel utan istället forskar i hur det påverkar de bägge könen var för sig. Fast det är ju egentligen inget genusperspektiv utan ett *helhetsperspektiv.*

Kalle Strokirks bok "Antifeministiska manifestet" kostar 150 kronor om Du sätter in beloppet på postgiro 85 95 89-4. Boken kan också beställas från Contra mot postförskott, då är priset 180 kronor.

Läs vidare på <http://www.contra.nu> och <http://www.kallestrokirk.se>

I tredje artikeln om national-socialismen och Tredje riket i anledning av 70-årsminnet av Adolf Hitlers makttillträde, behandlas Adolf Eichmann. Eichmann var nazistpartiets ende "expert på judiska frågor", som

enbart sysslade med dessa frågor. I slutet av kriget var det hans ansvar att organisera utplånandet av Ungerns judiska befolkning, varvid han kom i kontakt med Raoul Wallenberg. Eichmann upphanns slutligen av rättvisan

och hängdes i Jerusalem 1962 efter laga dom. Adolf Eichmann var privat en trist byråkrattyp, varför journalisten Hannah Arendt formulerat sin teori om "den banala ondskan".

Mördaren som "bara lydde order"

★★★ Adolf Eichmanns namn är för alltid förknippat med Förintelsen. Eichmann var en av deltagarna och jämväl protokollförare vid konferensen i Wannsee i Berlin i januari 1942, där ett antal högre nationalsocialistiska ledare med Reinhard Heydrich i spetsen knäsatte fysisk utplåning som den "slutliga lösning" som skulle röja den judiska befolkningen i Europa ur

av Tommy Hansson

vägen.

Eichmann tillhörde inte de mer färgstarka personligheterna inom det nazistiska ledargarnityret utan var som person en färglös byråkrattyp. Det viktigaste i livet för hans del var att göra det han uppfattade som sin plikt och lyda order. Eichmann föddes den 19 mars 1906 i Solingen, mest känt för sin tillverkning av högklassiga knivar, i den preussiska Rhenprovinsen i Tyskland. 1913 flyttade familjen till Linz i Österrike. I skolan gick det dåligt för äldste sonen Adolf. Han fick som ung först arbeta i en gruva, som fadern hade affärsintressen i och därefter som försäljare i ett elektronikföretag.

Härefter erbjöds Eichmann, som han själv uttrycker det i en ansökan om befordran, "sin stora chans": att bli representant för Vacuum Oil Company i Oberoesterreich. Det hängde samman med att en kusin till Adolf Eichmanns styvmoder, som var gift med dottern till en judisk affärsman i Tjeckoslovakien, hade lagt ett gott ord för sin föga framgångsrike, avlägsne släkting för Vacuum-bolagets judiske chef. Eichmann accepterade tacksamt anställningen som handelsresande.

När Eichmann vid sitt försvar senare försäkrade att han inte var någon entusiastisk antisemit så talade han sanning. Han kände tacksamhet för den hjälp han fått och hjälpte också dottern till styvmoderns kusin och dennes judiska hustru att

Adolf Eichmann gör anteckningar under rättegången i Jerusalem. Han skötte delvis sitt eget försvar.

emigrera till Schweiz på 1930-talet.

Artikelförfattaren är tillräckligt gammal för att komma ihåg svart-vita TV-sekvenser från rättegången mot Adolf Eichmann i Jerusalem i början av 1960-talet. Omtalat är ju Eichmanns stående försvar "Jag lydde bara order" och hans stoiska *Jawohl* som svar på många av de frågor han fick vid rättegången. Med sin blandning av känslökyla och gråtmild sentimentalitet framstod Eichmann som en gåta för många. I boken *Mannen i dödscellen* av William L. Hull (EFS-förlaget 1965) i översättning av Alf Ahlberg säger Eichmann följande till författaren, en kristen frikyrkommissionär

med Israel som verksamhetsfält, vilken tillsammans med sin hustru tilläts träffa Eichmann 14 gånger under våren 1962, då den senare väntade på sin avrättning:

"Måste lyda"

"Jag måste lyda liksom varje annan soldat. Alla soldater måste utföra vad de befallts. De har ingen rätt att fråga, de måste bara verkställa befallningarna och är förbjudna att göra något annat än lyda order. Om jag varit en befälhavare i det högre kommandot, skulle jag också ha haft möjlighet att säga nej till allt som var orätt. Men det var inte fallet med mig" (sidan 108).

Detta försvar godtogs inte av domstolen. Hull å sin sida hade under sina och hustruns samtal med Eichmann haft ambitionen att väcka denne man till insikt om sin skuld i det nazistiska massmordet på miljoner oskyldiga människor. Eichmann vägrade emellertid hårdnackat intill slutet att erkänna någon som helst skuld. Han var en soldat som bara hade gjort sin plikt, punkt. Denna övertygelse och en personlig tro förmodade hålla Eichmann vid förhållandevis gott mod ända till dödsögonblicket. Han bekände sig till ett slags personlig tro som gick ut på att han ”funnit Gud i naturen”.

Innan den 56-årige Eichmann av bödeln fick den svarta huvan över huvudet inför hängningen i fängelset i Jerusalem utropade Eichmann: ”Leve Tyskland! Leve Argentina! Leve Österrike!” Han hälsade också till sin hustru, sin familj och sina vänner samt förklarade sig vilja lyda ”krigets lagar och fanan”.

Pastor Hull framhåller i sin bok (sidan 156): ”I hela Eichmanns liv finns det ingenting att peka på, som skulle kunna väcka beundran eller respekt. Han var en pultron, som servilt gick sina överordnades ärenden, hur gemena deras order än var. Ändå måste ögonvittnena erkänna, att han i sitt sista ögonblick modigt mötte döden. Han bröt inte samman, han visade ingen svaghet.”

Denna form av mod, vad det nu kan vara värt, hade Eichmann gemensamt med sina kolleger bland nazistiska krigsförbrytare som avrättades som en följd av domarna i Nürnberg 1946.

Expert på judiska frågor

Långt ifrån att tillhöra de mäktigaste naziledarna befann sig Adolf Eichmann bland de kanske 20 främsta bland dem samling förbrytare som utgjorde Tredje rikets toppskikt. Efter att som liten ha varit medlem i KFUM inledde han sin nationalistiska karriär i ungdomsrörelsen *Wandervogeln*, vilken ägnade sig åt stärkande aktiviteter i skog och mark och vars anda kommer till uttryck i ”vandringssånger” såsom ”Röda stugor tåga vi förbi” och ”I sommarens soliga dagar”.

Under sin misslyckade realskoletid hade han gått med i den nazistiska ungdomsrörelsen *Jungfrontkämpferverband*. Till Heinrich Himmlers ”skyddsstafetter” *Schutzstaffeln* (SS) kom han 1932 via den i Nürnberg senare avrättade Ernst Kaltenbrunner; för att tas upp i SS hade Eichmann tvingats ge upp sina planer på att gå med

i frimurarlogen *Schlaraffia*. Frimurarna ansågs inte bara vara alltför borgerliga för att kunna accepteras av nazisterna, utan sågs fastmer som ett mot de egna maktanspråken.

Som SS-rekryt skickades Eichmann i rask följd till två läger i bayerska Lechfeld samt Dachau utanför München (som ej var identiskt med det senare ökända koncentrationslägret Dachau). I dessa båda läger stannade Eichmann för att utbilda sig under åren 1933–34 och avancerade nu från vanlig meig till *Scharführer* (korpral). Eichmann avskydde emellertid den hårda militärdrillen i SS och ansökte om en tjänst i Himmlers säkerhetstjänst *Sicherheitsdienst* (SD). Hit kom Eichmann 1934, då SD ännu var en förhållandevis liten kår inom SS som stod tillbaka för den av Ernst Röhm ledda, paramilitära styrkan *Schutzabteilung* (SA). Efter ”de långa knivarnas natt” sommaren 1934, då flera hundra höga nazister och konservativa nationalisterna, inklusive Röhm, mördades av Hitlers och Himmlers utsända mördrkommandon, var dock SS den tongivande kraften i det tyska samhället.

SD leddes av Reinhard Heydrich, en tidigare officer inom flottans säkerhetstjänst som var duktig musiker och fåktare och något av en ”arisk” idealgestalt men också beryktad rucklare och bordellkund. I slutet av 1930-talet hade Adolf Eichmann förärats titeln ”expert på judiska frågor” inom SD, i själva verket den ende inom nazipartiet som på heltid sysslade med sådana frågor. Han beordrades läsa sionistideologen Theodor Herzls berömda bok *Der Judenstaat* (Judestaten), vilken skall ha omvänt Eichmann till den ”sionistiska lösningen” på judefrågan: att det judiska folket skulle få en egen stat. Eichmann befann sig emellertid inte i den positionen att han hade möjlighet påverka nazistpartiet att fatta beslut om att tilldela judarna ett eget land – Madagaskar nämndes, förutom Palestina, som ett tänkbart alternativ – varför han tvingades ansluta sig till förintelsealternativet.

Med Eichmanns beredvillighet att lyda order, hur bisarra och/eller motbjudande dessa än var, innebar detta inga problem för honom.

Industriell avlivning

Eichmann var ingalunda, som en del trodde, expert på de judiska språken hebreiska och jiddisch. Däremot lärde han sig tillräckligt för att så småningom kunna traggla sig igenom artiklar på jiddisch, som ju egentligen

är en tysk dialekt som skrivs med hebreiska bokstäver. Och hans kunskaper i judiska frågor gjorde det möjligt för honom att på ett framgångsrikt sätt knyta personliga kontakter med judiska förtroendemän. Själv menade Eichmann att det var hans ”idealism” som gjorde honom särskilt väl skickad att förhandla med dessa övertygade sionister.

Efter Hitlers *Anschluss* av Österrike till Tyskland 1938 sändes Adolf Eichmann till Wien för att med sina specialkunskaper som grund tvinga fram och organisera massemigration av judar i enlighet med nazisternas dåvarande policy. När Eichmann sedermera tänkte tillbaka på sitt liv ansåg han åren i emigrationscentralen i Wien som sina lyckligaste. Kort innan han påbörjade tjänstgöringen i Wien hade han befordrats inom SS till *Untersturmführer* (löjtnant). Eichmanns framgångsrika arbete imponerade på nazistledningen i Berlin. Inom åtta månader hade 45 000 österrikiska judar lämnat landet, och inom 18 månader hade 150 000 – 60 procent av Österrikes judiska befolkning – emigrerat. I Tyskland gick det betydligt trögare.

Efter Eichmanns sejour i Österrike (kallat *Ostmark* med nazistisk terminologi) förändrades de nationalsocialistiska metoderna att bli av med judar. Andra världskriget bröt ut den 1 september 1939, och dessförinnan hade judarna i Tyskland och Österrike förlorat alla medborgerliga rättigheter. Nu var det inte längre tal om att med hjälp av legala teknikaliteter bli av med judarna. Nu skulle de senare spärras in i koncentrationsläger eller avlivas på annat sätt, först huvudsakligen genom skjutning. Skjutmetoden tillämpades i massiv skala på östfronten efter Tysklands angrepp på Sovjetunionen midsommaren 1941, men detta visade sig alltför psykiskt krävande för deltagarna i de specialkommandon som avdelats för den fruktansvärda uppgiften.

”Den slutliga lösningen” gick, efter en av Göring i juli 1941 utfärdad order, ut på att avliva judarna i industriell skala. Detta skulle ske i ett antal särskilt designerade ”dödsläger”, där särskilt Auschwitz-Birkenau blivit beryktat. Huvudmetoden för avlivning var gasning, men judar dog naturligtvis även på andra sätt – genom att skjutas, genom att drivas till döds medelst omänskligt hårt arbete, genom att utsättas för medicinska experiment eller genom svaghet framkallad av dödliga epidemier eller undernäring.

Eichmann och Wallenberg

Efter "de lyckliga åren" i Wien kom Eichmann att, inom ramen för olika uppdrag, tjänstgöra i Berlin, Tjeckoslovakien, Frankrike, Grekland och Ungern. 1940 förestod han i Berlin den avdelning som 1941–45 ledde utförandet av "den slutliga lösningen". Det var i Ungerns huvudstad Budapest som Eichmanns och Raoul Wallenbergs vägar korsades. Eichmann och hans medarbetare hade sänts till Ungern 1944 i syfte att genomföra deportationer av Ungerns judar. I hela landet fanns 700 000 judar och Hitler ville att de skulle försvinna för gott.

Den erkänt skicklige organisatören Eichmann, ännu bara 38 år gammal, delade in Ungern i sex "judezoner" och började hårdhänt "rensa" dessa. Situationen blev snabbt katastrofal ur humanitär synvinkel. Det var i det läget Raoul Wallenberg sändes till den svenska ambassaden i Budapest med den enda uppgiften att rädda så många av de förföljda judarna som möjligt. Det fanns då kvar omkring 200 000 judar i Ungern, varav merparten i Budapest.

Wallenberg började kvickt som ögat med att, därtill assisterad av sina ambassadkolleger, utfärda svenska "skyddspass" för att rädda judarna undan de tyska nazisternas och de inhemska "pilkorsarnas" våld. Pilkorsarna ansågs vara ännu mer brutala än tyskarna, och under Wallenbergs tid i Ungern anföll de exempelvis ett judiskt barnhem och slog ihjäl 78 barn. Över hela Budapest sattes anslag upp om skyddspassens betydelse. Men Wallenbergs apparat för att rädda judar inbegrep avsevärt mer än de omtalade passen – han hade till sitt förfogande hundratals ideella medhjälpare, däribland 40 läkare vid två sjukhus, soppkökspersonal med mera. Vidare fanns 32 "svenskhus" dit flera tusen eftersökta judar kunde ta sin tillflykt.

Raoul Wallenberg tvekade inte att förhandla direkt med den fruktade Eichmann, vilket den senare fann alltmer irriterande. "Jag varnar er", sade Eichmann vid ett tillfälle, "jag skall göra allt som står i min makt för att sätta stopp för era förhävanden och, om jag så finner nödvändigt, röja er ur vägen. Då lär inte ens ert svenska pass hjälpa er. Även neutrala diplomater kan råka ut för olyckshändelser." Mycket riktigt – samma månad som denna varning utfärdades körde en av SS-kommandots lastbilar in i Wallenbergs bil. Den svenske diplomaten färdades vid tillfället dessbättre i en annan bil.

Adolf Eichmann som SS-officer.

Nu blev det, som vi vet, inte Eichmann och nazisterna som beseglade Raoul Wallenbergs öde. Han tillfångatogs av de invaderande sovjetiska styrkorna i mitten av januari 1945 och mördades troligen i Lubjankafängelset i Moskva inom två år som föregiven "amerikansk agent".

Eichmann skulle leva i ytterligare 17 år.

Greps av Mossad

Efter krigsslutet 1945 framstod det som ett förstahandsmål för kämpande antinazister att infånga bemärkta nazister, däribland naturligtvis Adolf Eichmann. Denne befann sig till och med i amerikansk fångenskap omedelbart efter Tysklands kapitulation men lyckades dölja sin identitet och kunde ta sig till Argentina genom en välorganiserad nazistisk "livlina". Eichmann var en av de mest eftersökta krigsförbrytarna, men många anser att hans personliga roll inom ramen för "den slutliga lösningen" är kraftigt övervärderad. Så här skriver Hannah Arendt, en judisk journalist som bevakade Eichmann-rättegången i Jerusalem för den amerikanska tidskriften *New Yorkers räkning*, i sin berömda bok *Den banala ondskan* (Daidalos förlag 1996):

"Det visade sig nu att hans roll i den slutliga lösningen hade grovt överskattats – dels på grund av hans eget skryt, dels på grund av att svarandena i Nürnberg och i andra efterkrigsrättegångar hade försökt att svära sig fria från sina egna brott på Eichmanns bekostnad, dels och framförallt på grund av att han hade stått i intim kontakt med judiska ämbetsmän; han var ju den ende tyske tjänsteman som var 'expert på judiska frågor' och inte på något annat" (sidan 199).

När det gäller Eichmanns skryt skall han under en av krigets sista dagar ha sagt till en av sina medarbetare: "Jag skall skrattande

hoppa i min grav för jag har fem miljoner judars död (eller 'fiender till riket' som han senare påstod sig ha sagt) på mitt samvete och detta ger mig utomordentlig tillfredsställelse" (Arendt, sidan 49). Det är säkert sant att Eichmann inte tillhörde de allra grövsta naziskurkarna, och han var långt ifrån någon psykopat av exempelvis Hitlers, Görings, Himmlers eller Heydrichs snitt. Det är också sant att han överdrev sin egen betydelse på ett skrytsamt sätt. Ändå är det alldeles klart att han mer än väl samlade ihop till sin dödsdom i Jerusalem. Enbart hans bravader i Budapest räcker med god marginal till för detta!

Trots att Adolf Eichmann av Jewish Agency for Palestine satts upp på en lista över "mest efterspanade" och "anstiftare och förövare av brott mot judarna" lyckades han alltså smita iväg till Argentina. En av dem som mest envetet jagade Eichmann var den innovativa nazistjägaren Simon Wiesenthal, vilken 1953 drog slutsatsen att det var Argentina som var Eichmanns nya hemland. "Och det var fem år innan den israeliska säkerhetstjänsten Mossad fick ett tips av allmänne åklagaren i Frankfurt, dr Fritz Bauer, att Eichmann befann sig i Argentina", framhåller Hella Pick på sidan 125 i Wiesenthal-biografin *Simon Wiesenthal. Ett liv i rättvisans tjänst* (Rabén & Prisma 1997).

Vem som har den största förtjänsten när det gäller gripandet av Adolf Eichmann har diskuterats livligt genom åren. Vad som är oomtvistligt är att det var Mossad som spårade upp och grep Eichmann samt smugglade ut honom ur Argentina 1960. Men säkerligen var Wiesenthal med sin ihärdiga privatspaning en viktig, pådrivande kraft bakom Mossads bragd.

Simon Wiesenthal själv är säker på att Eichmann kunde ha gripits redan i början på 1950-talet om spaningen som helhet hade bedrivits i enlighet med hans uppgifter och insikter.

Hängdes 1962

Adolf Eichmanns personlighet – han var en gråmelerad tjänstemannatyp utan några mer framträdande karaktärsdrag – har fått Hannah Arendt att formulera teorin om "den banala ondskan". Eichmann var något av en kameleont av det slag som Woody Allens skildrat i sin fejkdokumentära film *Zelig*, en person som på ett naturligt sätt anpassar sina åsikter efter omständigheterna. Vi ger åter ordet till Hannah Arendt (sidan 262):

”Det besvärliga med Eichmann var just att så många var lika honom och att dessa personer varken var perverterade eller sadistiska, att de var och ännu är skrämmande normala. Mot bakgrunden av våra juridiska institutioner och vårt rättsväsendes moraliska standard syntes denna normalitet mycket mer skrämmande än alla ohyggligheter tillsammans, ty den innebär – och detta framhölls gång på gång under Nürnberg-rättegångarna av svarandena och deras advokater – att denna nya typ av brottsling... förövar sina brott under

omständigheter som gör det så gott som omöjligt för honom att veta eller känna om han handlar fel.”

En invändning mot Arendts resonemang är måhända förekomsten av ett samvete – hur otidsenligt detta begrepp än må synas i våra dagar – inom varje människa. För att ett samvete skall kunna ge adekvat information om vad som är rätt och fel i ett absolut perspektiv fordras dock att dess bärare håller en tillräckligt hög moralisk standard. En amoraliskt eller nihilistiskt disponerad eller rentav en ond människa

torde strunta i alla eventuella varningar från samvetet.

Adolf Eichmann dömdes till döden för sina förbrytelser mot det judiska folket och avrättades genom hängning försommaren 1962 i Jerusalem efter långt utdragna rättegångsförhandlingar. Hängningen av Eichmann var, jämte Kubakrisen, sannolikt 1962 års viktigaste internationella politiska händelse.

Staten Israel hade inte och har fortfarande inte dödsstraff, men i fallet Eichmann gjordes ett undantag.

Bush garanterar säkerheten på Koreahalvön

★ USAs president George W. Bush lovade under ett möte med Sydkoreas president Roh Moo-hyun den 20 oktober att göra sitt bästa för att garantera säkerheten på Koreahalvön. Förenta staterna hade, försäkrade Bush, inga planer på att invadera Nordkorea och var berett att ge Nordkorea säkerhetsgarantier i utbyte mot att Pyongyang skrotar sitt kärnvapenprogram. (Det finns dock sydkoreanska bedömare som tvivlar på att Nordkorea rent praktiskt har möjligheter att framställa kärnvapen, vilket framgick av en utlandsnotis i *Contra* 5/03).

Bushs möte med president Roh, hållet i anslutning till the Asia-Pacific Economic Cooperation Forum, var ett uttryck för det traditionella vänskapförhållande som råder mellan USA och Republiken Korea sedan Koreakriget 1950–53. Nordkoreas attityd under alla år har varit att söka ensidiga förhandlingar med USA, eftersom man inte erkänner den koreanska regeringen i Seoul som en självständig regering. Nordkorea har på sista tiden föreslagit en icke-angreppspakt med USA som ett villkor för att skrota sitt kärnvapenprogram; någon sådan pakt sade sig George W. Bush inte vara beredd att ingå.

De säkerhetsgarantier Bush gav i Bangkok förutsattes ingå inom ramar för ett multilateralt samarbete i Nordostasien, förutsatt att Nordkorea visar att man menar allvar med att vilja upphöra med sina ansträngningar att

Presidenterna Bush (t h) och Roh möts i Bangkok. (Foto: Korea Now)

framställa kärnvapen. Vid mötet i Bangkok togs även frågan om sydkoreanska truppers närvaro i Irak upp. Regeringen i Seoul har, enligt Washingtons önskan, godkänt att trupper skall sändas till Irak för att förstärka den USA-ledda alliansens närvaro i det oroliga arablandet. Man har dock förbehållit sig att själva bestämma om ”typ, form, storlek och tidpunkt” för ivägsändandet av trupperna, bland annat med hänvisning till den allmänna opinionen.

Den ”allmänna opinionen” i Sydkorea har upplysningsvis tenderat

att bli alltmer antiamerikansk under senare år.

Washington har å sin sida planerat att dra tillbaka de amerikanska styrkor som alltjämt är lokaliserade i anslutning till den demilitariserade zonen vid Panmunjom till ett område söder om Seoul, under det att den sydkoreanska sidan uppmanat USA att omgruppera styrkorna med anledning av det nukleära hotet från Nordkorea.

I början av oktober kom regeringscheferna i Sydkorea, Folkrepubliken Kina och Japan vid ett möte på Bali i Indonesien överens om att reducera sina militära resurser i syfte att minska spänningarna i Nordostasien. I ett gemensamt uttalande, det första någonsin mellan de tre länderna, lovade regeringscheferna också att samarbeta i frågan om Nordkoreas kärnvapenutveckling. President Roh Moo-hyun, japanske premiärministern Junichiro Koizumi och kommunistkinesiske premiärministern Wen Jiabao möttes i anslutning till ett toppmöte inom the Association of Southeast Asian Nations.

Sydkoreas vänsterinriktade president Roh är för övrigt i inrikespolitiskt blåsväder efter att kontinuerligt ha förlorat opinionsstöd sedan han valdes för ett år sedan. Det spekuleras i om han kan eller vill sitta kvar som president om fötroendet urholkas ännu mer.

Tommy Hansson

Norra Cypern – innanför eller utanför EUs gräns?

Contras C G Holm har besökt Turkiska Republiken Norra Cypern, där man förbereder sig på val, men oroas för utländsk inblandning i valet – från EU och USA!

av C G Holm

Cypern ska – tillsammans med nio andra länder – bli medlem i EU den 1 maj nästa år. Men avtalet om medlemskap har förhandlats fram av en regering som bara kontrollerar 60 procent av landets yta och som bara kunnat väljas av de tre fjärdedelar av befolkningen som bor i den södra delen av landet. Cyprioter i den norra delen av landet har sitt eget parlament och sin egen demokratiskt valda regering, men har över huvud taget inte fått delta i förhandlingarna om medlemskap i EU.

Nu i december ska det hållas val på norra Cypern, men det valet kantas av tveksamheter. EU satsar nämligen stora summor på den turkcypriotiska oppositionen och lovar stora förmåner om medborgarna röstar ”rätt”. Också USA har engagerat sig i Cypern-frågan och backar mer eller mindre öppet upp oppositionen på norra Cypern. En opposition som är kraftigt vänsterinriktad.

Hur kunde det bli så? Cypern har en brokig historia och ön har kontrollerats av greker, romare, korsriddare (främst fransmän, men också Rikard Lejonhjärta, kung av England) och turkar i det förflutna. När det osmanska turkiska väldet höll på att falla sönder under mitten av 1800-talet kom britterna till ön efter en överenskommelse med den turkiske sultanen och tog kontroll över ön 1878. I samband med vågen av avkolonisering under 1950-talet krävde många cyprioter att britterna skulle dra sig tillbaka. Den grekiska folkmajoriteten ville ansluta Cypern till Grekland, något som den turkiska minoriteten starkt motsatte sig. I spetsen för de politiska strävandena ställde sig den grekcypriotiske ärkebiskopen Makarios, en skäggig man som ofta jämfördes med Castro, eftersom de två kontrollerade var sin solig ö och förde en kraftigt västfientlig vänsterpolitik. Makarios fick stöd av kommunisterna och i bakgrunden fanns även sovjetiska intressen. Den amerikanske presidenten Lyndon B. Johnson skrev i ett hemligt telegram till den brittiske premiärministern och varnade 1964 för att ”Sovjetunionen avser att göra Cypern till Medelhavets Kuba och Makarios

till Medelhavets Castro”. Telegrammet var hemligstämplat till för bara några år sedan.

1960 blev Cypern självständigt med garantier för den turkiska minoriteten. Britterna behöll två stora basområden på ön – områden som fortfarande är brittiskt territorium. Presidenten (Makarios) skulle vara grekcypriot och vicepresidenten (Küçük) turkcypriot.

Sovjet sände stridsvagnar och svenska Boforskanoner till grekerna på Cypern 1964 och 1965. Samtidigt genomfördes massmord på den turkiska befolkningen, som trängdes ihop i små enklaver, som till slut bara omfattade 4 procent av landet. Enklaverna var omringade och isolerade. Turkiet intervenerade med några dussin attackplan och bombade de grekiska ställningarna runt de turkiska enklaverna.

Alla förväntade sig att Turkiet skulle landsätta marktrupper, men så blev inte fallet. Idag vet vi varför. President Johnson ringde upp Turkiets president och förklarade: ”Om Turkiet följer upp med landsättning av trupper, kommer Sovjetunionen att inleda ett krig mot Turkiet. Vi vill inte att detta ska ske. Därför meddelar jag att USA inte skulle komma till Turkiets undsättning om Ert land blir attackerat av Sovjetunionen.”

Striderna mellan de två folkgrupperna medförde att FN stationerade styrkor på ön 1964. Genom åren har tiotusentals svenskar tjänstgjort i FN-styrkorna på Cypern.

År 1967 tog en militärjunta makten i Grekland. Den backade kraftfullt upp den grekcypriotiska sidan och motsättningarna snarast skärptes. Militärjuntan i Aten gillade inte den vänsterinriktade Makarios, men Makarios fortsatte att hålla nära relationer med Grekland.

När ekonomiska bakslag i Grekland ledde till ökad impopularitet för juntan, gjorde den som diktatorer brukat göra för att vinna popularitet: den satsade på ett militärt äventyr utomlands. Grekcyprioter, som ville förena Cypern med Grekland, genomförde i juli 1974 med grekiskt stöd en statskupp. Den nya regeringen blev inte långlivad, efter en vecka hade det av

socialdemokrater styrda Turkiet invaderat den norra delen av ön och kuppregeringen i söder hade fallit. Grekland hade inga militära resurser att sätta emot och fiaskot ledde till att juntan i Aten föll inom ytterligare tio dagar.

Efter den turkiska invasionen skedde en stor folkomflyttning. Tidigare hade greker och turkar bott på hela ön, nu flydde 50 000 turkar norrut och 200 000 greker söderut. Många gårdar och hus övergavs och har stått tomma sedan 1974 eller har på tvivelaktiga juridiska grunder övertagits av folk från den andra folkgruppen.

Den turkiska invasionen väckte ett kraftigt motstånd i omvärlden, men Turkiets militära styrka och den grekiska juntans internationella isolering gjorde att ingen ens försökte sätta sig emot den turkiska kontrollen i norr.

Efter 1974 byggdes i princip två separata samhällen upp. Från 1983 blev splittringen också formell genom utropandet av Turkiska Republiken Norra Cypern med eget parlament, dock har inget annat land än Turkiet erkänt republiken. Medborgarna är delvis isolerade från omvärlden. Passen godkänns som resedokument bara i Turkiet, USA och Storbritannien. Internationell post måste skickas via Turkiet – skulle den adresseras till Cypern returneras den som obeställbar av det grekcypriotiska postverket. Flygförbindelser med norra Cypern finns bara via Turkiet och till en enda flygplats.

Den relativa isoleringen för den norra delen av landet har gjort att den kommit i ekonomiskt bakvatten. Till södra Cypern har turistfloderna strömmat, bara från Sverige kommer 100 000 turister varje år. Stränderna är fullbebyggda med hotell och diskoteken ligger vägg i vägg.

Inte minst har ryssarna, efter Sovjetunionens fall, ”invaderat” Cypern. Den nya välbeställda ryska medelklassen reser hellre till Cypern än till Svarta Havet på semester. Och idag finns fler ryska än svenska turister på Cypern. Matsedlarna på restaurangerna i turistområdena finns numera inte bara på grekiska, engelska och tyska. Ryska är minst lika viktigt för den

Artikelförfattaren vid sidan av den på norra Cypern allestädes närvarande statyn av Kemal Atatürk, här i hamnen på staden Girne (Kyrenia). I bakgrunden syns ett av de turkiska örlogsfartyg som låg utanför staden. På sockeln finns ett ofta återkommande Atatürk-citat: "För fred i Turkiet och för fred i hela världen".

restaurangägare som vill göra bra affärer. Den ryska maffian har sett möjligheterna att utnyttja det grekcypriotiska banksystemets möjligheter att tvätta pengar och de många kommunisterna på södra Cypern har sedan gammalt nära kontakter med Ryssland. Det uppskattas att minst 50 000 ryssar är bosatta på (södra) Cypern.

Kommunisterna har länge haft ett starkt inflytande på södra Cypern. Och med inflytande förstås då inte bara politiskt inflytande, utan också ekonomiskt. Några av de allra rikaste är kommunister och har sina kontakter med de rätta kommunistiska politikerna att tacka för sin rikedom. Vid sidan av de rika kommunisternas privatägda företag finns det också företag som ägs direkt av kommunistpartiet.

Kommunistpartiet AKEL har länge haft stort inflytande på södra Cypern. Makarios dog på sin post av en hjärtattack 1977. Han var beroende av AKELs stöd och ända fram till 1993 hade AKEL en stark position, långa tider ingående i regeringen, alltid med stort inflytande. Men 1993 valdes

en mer högerorienterad ledning under Glafkos Klerides. Sedan valet 2003 heter presidenten på södra Cypern Tassos Papadopoulos. Han tillhör det borgerliga DIKO-partiet (Demokratiska Partiet). Men AKEL är landets största parti.

Efter den turkiska invasionen 1974 utvecklades ekonomin i söder snabbt, medan norra Cypern hamnade på efterkälken. Inkomsterna är idag nära tre gånger så höga i söder som i norr. Men under de senaste åren har södra Cypern blivit utsatt för svängningarna i turistbranschen. Efter den 11 september 2001 sjönk resandet drastiskt, från Sverige med 34 procent 2002 och med ytterligare 15 procent första halvåret 2003. Det tilltagande våldet i Mellersta Östern och befrielsekriget för Irak har inte direkt ökat resandeströmmen.

Istället har norra Cyperns ekonomi under de senaste åren utvecklats snabbare, men från en betydligt lägre nivå. Men tempot är betydligt lugnare på norra Cypern. Det finns mer charm av en främmande kultur än vad som är fallet på södra Cypern, där

den europeiska massturismen härskar.

Norra Cypern har blivit populärt emigrationsmål för turkar från fastlandet. Och de medborgarna vill grekcyprioterna inte kännas vid. Men de utgör en betydande del av befolkningen på norra Cypern. Som inte gärna skulle ges rösträtt av grekcyprioterna. Utöver de turkiska immigranterna finns uppskattningsvis 35 000 turkiska soldater på norra Cypern.

I propagandan inför valet på norra Cypern i december spelar oppositionen främst på möjligheterna att bryta norra Cyperns isolering. Kanske kan landet till och med vara innanför EUs gränser om några månader? Man vänder sig framförallt till den unga befolkningen, som inte upplevt skrällen när grekerna ägnade sig åt etnisk rensning. Men den unga befolkningen kommer att ha det svårt att anpassa sig till den öppna världen. Språkkunskaperna är sorgligt usla. I resten av världen talar stora delar av ungdomen engelska flytande. Inte så på norra Cypern, där det är lättare att hitta en äldre än en yngre person som kan tala engelska.

Cypern har strategiskt en mycket viktig roll i det oroliga Mellersta Östern. Cypern är också en nyckel till Turkiets eventuella medlemskap i EU. Med Cypern som medlem från den 1 maj 2004 kan landet lägga in sitt veto mot varje överenskommelse mellan EU och Turkiet, som inte tillgodoser de grekcypriotiska intressena. 700 000 grekcyprioter skulle kunna stoppa medlemskap för 70 miljoner turkar. Kanske tvingas Turkiet överge de 200 000 turkcyprioterna?

Under de senaste åren har FN:s generalsekreterare Koffi Annan engagerat sig i den cypriotiska frågan och försökt uppnå en kompromiss mellan de två regeringarna. Medan grekerna kan tänka sig en federation, ett land med två delstater, kan turkarna inte sträcka sig längre än till en konfederation, två länder med nära samarbete. Frågan om kompensation för förlorad egendom i samband med delningen är svårlöst.

Det finns ingen färdig lösning, men dock öppnades gränsen mellan norr och söder något tidigare i år. För första gången sedan 1974 blev det möjligt för cyprioter att besöka den andra delen av ön. Många har utnyttjat liberaliseringen för att besöka sitt gamla hem. Kanske för att få se det förfallet och övergivet, kanske för att få se det bebott av en främmande familj med ett främmande språk och en främmande religion. ☞

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av Tommy Hansson. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är en sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Antiamerikansk Dahl

Riksdagens förra talman Birgitta Dahl, under 1970-talet känd för sin prokommunism och hätska antiamerikanism, förnekar sig inte. Dahl deltog härförleden i en diskussion i tidskriften *Världshorisont* (3/2003), "tidningen om FN på svenska" med rubriceringen "Pendeln har svängt till FN:s fördel". Övriga medverkande var kristdemokratiska europaparlamentarikern Anders Wijkman, Svenska FN-förbundets ordförande Aleksander Gabelic samt skribenten och diplomaten Ulla Gudmundson.

Ämnet för diskussion var USAs internationella strävanden och vad FN kan göra i förhållande därtill. Vad Dahl hade säga kunde nog räknas ut i förväg, men så här citerades hon i alla fall: "Jag är väldigt störd över att detta s k Pax Americana faktiskt till stor utsträckning ser ut att vara en realitet. Jag tycker det känns som att leva i gamla romarriket, och alldeles innan det började falla samman dessutom. USA har ju befunnit sig i krig ända sedan första världskriget, oavbrutet, och leds faktiskt av en krigarkast, en väldigt sluten värld som inte begriper i vilka verkligheter de ingriper på ett väldigt brutalt sätt. Och som inte begriper vilket motstånd och vilket hat man väcker hos människor."

Till detta kan man kanske lägga att om inte USA gripit in i Andra världskriget för att bekämpa Hitlertyskland och med dem allierade nationer, så hade Birgitta Dahl med all sannolikt växt upp i ett nationalsocialistiskt samhälle. USAs ingripande i världskriget ledde säkert till "hat" hos axelmakternas sida, men i den civiliserade världen blev landet föremål för känslor av kärlek och uppskattning. Men det är Birgitta Dahl alltför fången i sin egen USA-antagonism för att begripa.

Vid vägs ände (s)

De svenska socialdemokraterna har sedan åtskilliga decennier fört en politik som medfört att de offentliga utgifterna

hela tiden ökat. Medborgaren skall enligt högtidliga utfästelser ha trygghet och omvårdnad från vaggan till graven, en målsättning som imponerat på utlänningar som sett Sverige som ett efterföljansvärt exempel, en "tredje väg" mellan kapitalism och kommunism. Samtidigt har sossarna och många av deras anhängare avhånat socialpolitiken i USA såsom "omänsklig" och liknande, detta därför att vårdsystemet i USA till stor del byggt på privata försäkringar.

Den fortgående krissituation som nu alltmer hotar "den svenska modellen" och Per Albins gamla "folkhem" har emellertid lett till en smärtsam omprövning hos centralt placerade (s)-politiker. De tycks ha insett att den hävdvunna vaggan-till-graven-modellen befinner sig vid vägs ände. I en intervju den 6/11 uttalar sig exempelvis ordföranden i Stockholms landstingsfullmäktige, förre kommunalrådet i Södertälje, Conny Andersson, på följande sätt: "En grundförutsättning måste vara att man inte kan bedriva mer verksamhet än man har pengar till. Allt annat är oansvarigt."

Detta är så sant som det är sagt. Synd bara att det skall krävas en kris i Stockholms landsting för att få ledande socialdemokrater att inse detta. Det Conny Andersson säger nu har icke-socialistiska politiker och opinionsbildare hävdad sedan urminnes tider och som tack överösts med skällsord. Riktigheten i den senkomna visdom som drabbat Andersson 2003 insågs

av Margaret Thatcher i slutet av 1970-talet, då hon tog över Labours konkursbo i Storbritannien: om det inte finns några pengar kan man heller inte bedriva någon kostsam verksamhet! Till skillnad från socialister, inte bara i Sverige utan överallt, insåg också Thatcher att det finns en gräns för hur mycket pengar som kan komma det allmänna till godo genom skatter. Matematiken bakom denna insikt är i grunden enkel – medborgare som skattas över huvudet får mindre och mindre pengar kvar och får följaktligen mindre och mindre pengar kvar att betala skatt för...

Det är häpnadsväckande hur snabbt sossesepampar som Conny Andersson och ekonomilandstingsrådet Ingela Nylund-Watz anpassar sig till de nya omständigheterna. Helt plötsligt är de beredda att utan vidare lägga ner fungerande sjukhus i Södertälje och Norrtälje (Andersson och Nylund-Watz är från Nykvarn respektive Södertälje) och vidtaga andra besparingsåtgärder som går stick i stäv med Olof Palmes obekymrat populistiska föresats att bygga ut den offentliga sektorn.

Om de vill bli lika framgångsrika som Lady Thatcher måste de dock överge skattehjälpningspolitiken. Kanske kan de också fundera på om inte försäkringsmodellen i USA vinner i längden!

(*Länstidningen, Södertälje*)

Folkpartiets dilemma

Sällan har väl det gamla talesättet "Att vara liberal är att vara kluven" framgått så klart som vid Folkpartiet liberalernas landsmöte i Västerås i november. För en

Många demonstrerade för att Södertälje och Norrtälje sjukhus skulle räddas undan landstingsmajoritetens besparingsförslag. Här vid Marenplan i Södertälje. (Foto: Tommy Hansson)

gångs skull finns skäl att instämma med några rader i ett pressmeddelande från Socialdemokratiska ungdomsförbundet (SSU): "Det är nog inte bara Lars Leijonborg som gått hos en stylist, hela partiet verkar ha stylats om för att göra allt för att locka människors intresse."

Således tog partiet beslut om att stärka polismakten, förändra den svenska flumskolan och låta Sverige gå med i NATO, samtliga vällovliga och välbehövliga krav. Vad partiet anser om den traditionella familjen visar man å andra sidan genom att föreslå att lesbiska kvinnor skall få genomgå insemination vid svenska sjukhus, samt tillåta homosexuella att ingå äktenskap. Mer kluven än så är väl svårt att vara.

Restaurang Gestapo?

"Det blir allt vanligare att krogar i Stockholm profilerar sig på något sätt", heter det i en artikel på förstasidan i tidningen *Metro* den 14/11. Som exempel ges El Cubanito på Scheelegatan samt KGB på Malmskillnadsgatan. På det förstnämnda stället kan man bland annat röka feta cigarrer, vilket kanske kan vara en ganska oskyldig form av pro-kubanism. Med KGB är läget ett helt annat: att etablissemang hänger tröjor med namn på gamla sovjetiska hockeyspelare på väggen kan väl till nöds tolereras, även om det gamla CCCP-gänget av Sovjetunionen i första hand sågs som en propagandainstitution och spelarna fick enorma privilegier av staten.

Men: på KGB finns på på väggarna inte bara oskyldiga sportattiraljer, utan även idolporträtt på V.I. Lenin och Michail Gorbatsjov. Drinkarna på KGB lär ha namn som Gulag, Perestroika samt Molotov Cocktail.

Tänk efter en smula. Vad skulle hända i fall en restaurangägare tog sig för att kalla sitt ställe för Gestapo och hänga upp tröjor som burits av Tredje rikets olympiahjältar från Berlin-OS 1936? Om man därjämte dekorerat väggarna med porträtt på Adolf Hitler och Heinrich Himmler? Eller om man döpt drinkar till Auschwitz eller Piano-tråd Special?

Rätt gissat. Ett sådant ställe skulle – och med all rätt – tvingas slå igen innan det ens hunnit öppnas. Så sker emellertid inte med ett etablissemang som idealiserar, låt vara under den heliga nostalgins täckmantel, en ideologi – kommunismen – och ett rike – Sovjetunionen – som inte står nazismen och Hitlertyskland efter ifråga om totalitär ondska.

SSU lever farligt

SSUs riksordförande Ardan Shekarabi och dess Stockholms-ordförande Maryam Yazdanfar har i november skickat ett öppet brev till Dagens Nyheter. Brevet presenteras under rubriken "Vem tar ansvar för den allmänna debatten?" och är av en karaktär som man dessvärre sett i totalitära kretsar – men aldrig i en demokratisk sammanslutning. En politisk organisation, en del av regeringspartiet, anser sig kunna tala om för landets viktigaste tidning vad som ska publiceras och inte publiceras i tidningen. I brevet protesterar SSU mot att en tidning – Dagens Nyheter – inte underordnar sig de politiska normer som SSU ställt upp när tidningen publicerar debattinlägg.

Dagens Nyheter publicerade den 25 november ett debattinlägg av journalisten Magnus Karaveli. Karaveli är kritisk mot att islam ska få ökat inflytande i Sverige och pekar på positiva erfarenheter från sitt eget fädernesland Turkiet, där man sett till att skilja religion och stat, på samma sätt som i Sverige. Karaveli misstycer till islamiska gruppers försök att påverka det svenska samhället och vill slå vakt om den svenska kulturen. Den som flyttar till Sverige bör vara beredd att anpassa sig till vissa grundvalar för det västerländska demokratiska och sekulära samhället, menar Karaveli.

Sådant får man inte tycka enligt paret Shekarabi/Yazdanfar. De kräver att Dagens Nyheter ska undersöka författarens bakgrund innan ett inlägg publiceras – att vara av turkisk härkomst som Karaveli är alldeles uppenbart inte acceptabelt. Vidare krävs att DN ska tänka efter vilka avsikter och syften som finns med publiceringen av en artikel.

Politiskt korrekta datatillbehör

Kravet på politisk korrekthet har spritt sig till datavärlden. Computer Sweden berättar om att lokala myndigheter i Los Angeles ingripit mot att en dataåterförsäljare sålt en primär hårddisk som "master" och en sekundär dito som "slave". Uttrycken kan dels föra tankarna till sadomasochism, men också vara traumatiserande för negrer, som kan tänka på sina förfäders bittra öde...

Myndigheten kräver en miljö fri från diskriminerande uttryck!

Skolverket mot friskolorna

Skolverket fortsätter att göra livet surt för friskolorna. Vi har tidigare berättat hur verket kritiserat Livets Ords skola i Uppsala för att man önskat fotografier på eleverna redan i samband med ansökan om plats och att verket påstod att det var ett brott mot skollagen att föräldrarna var sjätte vecka skulle städa sina barns klassrum – eller betala kontant till elever som gärna ställde upp för att städa. Livets Ords skola har bland de bästa studieresultaten i Uppsala.

En annan friskola som attackeras är L'Estradska skolan i Stockholm. Skolan har inte bara fått kritik, Skolverket har beslutat att dra in bidragen för att den ger för höga betyg!

Bakgrunden är att skolan valt en annan uppläggning på studierna än vad som är brukligt. I kursplanen är till exempel matematik uppdelat i kurserna A, B, C, D och E. I den kommunala skolan läses alla momenten var för sig och betygsätts var för sig. På L'Estradska skolan är hela matematikkursen integrerad och betyg sätts för varje delmoment, men i slutet av hela den samlade kursen. Det har visat sig att eleverna lär sig mer om matematik A när de studerat matematik B och matematik C, alltså har eleverna fått bättre betyg. Stopp för en alternativ pedagogik som ger resultat, för att den kommer från en friskola!

L'Estradska skolan ingår i den norskägda Vittra-koncernen som driver ett stort antal skolor i landet. Eleverna och föräldrarna är mycket nöjda med skolan, som drivs i "ljusa och fräscha lokaler på Katarinaberget" enligt lokaltidningen *Mitt i Södermalm*. Alla trivs bra berättare eleven Lina Birgersson för tidningen.

Skolverket granskade – men först efter ett TV-program med braskande sensationsrubriker – ett antal muslimska friskolor, var agade sina elever och som inte gav religionsundervisning enligt läroplanen. I några fall krävde Skolverket rättelse, men i flertalet fall lades det hela till handlingarna med ett konstaterande att skolan påstod att undervisningen var tillfredsställande.

Men de muslimska friskolorna drevs inte av ett börsnoterat utländskt bolag och då behövde man inte vara så formalistisk.

UTLANDS-NYTT

Humoristen Reagan

Efter det att president Ronald Reagan blivit skjuten 1981 sa han till hustru Nancy på operationsbordet: "Honey, I forgot to duck!" (Älskling, jag glömde ducka). Yttrandet var sannolikt Regans mest berömda *oneline* (skämt på en rad), men varken den första eller sista. I själva verket tycks Reagan ha varit en närmast tvångsmässig lustigkurre, vilket säkert var en avspeglning av den 40e presidentens lättsamma sinnelag. Det var ju inte minst den egenkapen som gjorde honom så populär hos det amerikanska folket.

En av de lustiga historier Reagan levererade i ett offentligt tal hade irländskt tema (Reagan var av irländskt, protestantiskt ursprung):

"En ung katolsk immigrant anlände till New Yorks hamn från Irland. En kort tid därefter skulle han gå över en ytterst trafikerad gata mot rött ljus. En av New Yorks uppskattade polismän grep tag i honom och sa: 'Vart tror du att du är på väg?' 'Tja', svarade den unge mannen, 'jag försöker bara komma över till andra sidan gatan.' När polisen hörde ynglingens irländska dialekt – han var själv irländsk – sa han: 'Vänta lite nu, grabben. Du måste stå här tills ljuset blir grönt, och då går du över till andra sidan.' 'Ah', sa den unge irländaren då, 'ljuset ska bli grönt.'

"Så ljuset slog om och blev först orange en kort stund innan det blev grönt, och den unge mannen startade gå över gatan. Efter sju-åtta meter vänder sig om och säger till polismannen: 'Dom ger inte protestanterna mycket tid, eller hur?'" (Grönt är av tradition katolikernas färg, orange protestanternas).

Ronald Reagan berättade mer än gärna vitsar om det bedrövliga tillståndet i dåvarande Sovjetunionen och Östblocket. En av dessa löd så här:

"En sovjetisk hemmafru var i starkt behov av ett nytt kylskåp. När hon lämnade in beställningsordern fick hon höra att det skulle ta tio år att leverera den efterfrågade faciliteten. 'Kommer du på morgonen eller på kvällen?' frågade hon kylskåpsförsäljaren. 'Kamrat', svarade då den senare, 'som jag sa tar leveransen tio år. Varför i all världen behöver du då veta om vi kommer med kylskåpet på morgonen eller på kvällen?' 'Därför att rörmokaren kommer

Ronald Reagan. En riktig lustigkurre i Vita huset.

på morgonen', svarade hemmafrun."

(*The American Spectator*)

Kennedys korsett

Trots sitt sportigt kärnfriska utseende var president John F. Kennedy en sjukdomsdrabbad man. Detta finns dokumenterat i de sjukjournaler som forskare fått tillgång till på senare tid. Från tidigt barndom led "Jack" Kennedy av krämpor som tarmbesvär, magsår, infektioner i andningsvägarna och allvarliga ryggproblem. 1947 fick han av sin läkare beskedet, att han troligen skulle vara död inom något års tid. Så blev det ju inte, men för att klara sitt minst sagt ansvarspåliggande arbete som Förenta staternas president tvingades Kennedy proppa i sig en anseilig mängd medicinska preparat.

Robert Dallek konstaterar i en nyutkommen bok (*An Unfinished Life – John F. Kennedy 1917–1963*) att om inte Kennedy tvingats bära korsett för sina ryggbesvär, så hade han av allt att döma överlevt attentatet i Dallas den 22 november 1963 som ändade hans liv. Den stela korsetten hindrade nämligen Kennedy från att ducka för kommunisten Lee Harvey Oswalds kulor!

John och Jackie Kennedy fick tre barn. Kvar i livet är bara Caroline Kennedy Schlossberg. (*Populär Historia*)

Märkligt sprängdåd i Indien

I slutet av augusti detonerade två sprängladdningar i centrala Mumbai (Bombay) i Indien – en vid Gateway of India strax utanför Taj Hotel, en annan i Zaveri Bazaar. 55 dog och många fler skadades. Att bomber och sprängladdningar dödar oskyldiga indier är i och för sig inte särskilt ovan-

ligt. Däremot är terroristernas bakgrund mycket märklig i det här fallet. Det visade sig nämligen att en hel familj låg bakom sprängattentatet i Mumbai: fadern Sayed Mohammed Hanif, 41, modern Fahmida Hanif, 37, dottern Farheen Hanif, 16, samt det lilla barnet Shakira, bara fyra år gammalt.

Fadern och dennes arbetskamrat vid namn Nasir hade tillverkat laddningarna natten innan attentatet genomfördes. Såväl dottern som modern var medvetna om planerna och hjälpte till att genomföra dem. Dagen därpå tog hela familjen en taxi och placerade sprängladdningarna i baksätet innan de klev ur taxin. Familjefadern, Sayed Mohammed Hanif, var upprörd över tidigare händelser i Gujarat i Indien som utsatte muslimer för våld och terror. Under sin tid som elektriker i Saudiarabien och Dubai hade mannen kommit i kontakt med fundamentalistiska muslimer och via dessa lärt känna den ovan nämnde Nasir i Mumbai, som assisterade både vid bombtillverkningen och dådets planering.

En annan märklig omständighet är att relativ avspänning råder i det vanligtvis spända förhållandet mellan Indien och Pakistan. Bland annat har en känd pakistansk präst (*mullah*) rest runt i Indien och gjort anmärkningsvärt försonliga uttalanden. Parlamentariskt utbyte har också förekommit mellan de båda länderna. Det kanske allra mest anmärkningsvärda är att Maulana Fazlur Rehman, som är ledare för det protalibanska partiet Jamiat Ulema-e-Islam i Pakistan, besökt Indien och gjort försonliga uttalanden. Inte heller har det varit så mycket oroligheter i Kashmir på sistone.

I detta läge äger alltså ett blodigt sprängattentat rum. Tvivelsutan finns det starka extrema krafter som motstår sig varje form av fredlig utveckling mellan det hinduiska Indien och det muslimska Pakistan.

(*Nyhetsbrev Indien*)

Norsk alkoholpolitik "en skam"

Danmark har nyligen sänkt sina alkoholskatter med 40 procent. Hur spritskatterna blir i Sverige är ännu inte klart. Men i Norge blir sänkningen en (1) procent. "Det är helt meningslöst, och bevisar att den norska regeringen lever i sin egen fantasivärld när den tror att Norge kan hållas isolerat från det övriga Europa", citeras Ivar Amundsen, ordförande i Vin- och brennevinsleverandörernas förening i tidningen

Fremskritt, organ för Fremskrittspartiet i Norge (25/10 2003).

Amundsen menar till och med att den norska alkoholpolitiken är "en nationell skam och en tragedi för folkflertalet" och att den politik som stöds av regeringen och de flesta medlemmar i folketinget är "smugglarnas bästa vän"!

Den islamiska fascismen

Bush-administrationen i Washington fortsätter att samarbeta med regimen i Saudiarabien, vilket inte minst bekräftar genom Vita husets försäkringar om solidaritet i anslutning till terrordåd genomförda av al-Qaida inne i Saudiarabien. Den amerikanska regeringen har gått så långt att man beslutat hålla inne med delar av den inhemska rapport om händelserna den 11 september 2001 som belyser Saudiarabiens stöd för terrorism.

I kriget mot terrorism anser Vita huset att al-Qaida (jämför talibanerna) är huvudfienden. Det finns dock observatörer som anser att dessa storheter mer är symptom än orsaker till den islamistiska terror som för tillfället sköljer över världen i allt vansinnigare takt: "Även om vi vore kapabla att besegra den [al-Qaida] fullständigt, finns för närvarande ett halvt dussin andra islamiska terroristorganisationer som snabbt skulle fylla tomrummet", skriver exempelvis Alex Alexiev, chefsforskare vid Center for Security Policy in Washington, D.C. i *National Review* den 1 september 2003.

Det stora problemet, menar Alexiev och hans meningsfränder, är "ett slags islamisk fascism" som har spritt sig likt cancermetastaser inom den internationella muslimska

samfälligheten. "Alltmedan man använder en perverterad tolkning av islam och dess ideologiska processionsfana, är islamisk fascism mycket närmare nazism och kommunism till sin essens än traditionell islam", skriver Alexiev.

Denna nya fascism är vad som vägleder alla islamistiska terrorgrupper som opererar i dag, inklusive dem som motarbetar huset Saud. Man tvekar heller inte att terrorisera muslimer som inte delar den egna fanatismen – det är i det perspektivet terrodåden i Istanbul skall förstås: muslimska "avfallingar" anses vara lika mycket *Untermenschen* och därmed värda att dödas som judar och kristna.

Det är naturligtvis illavarslande för den internationella säkerheten och civilisationen att det är denna fanatiska, terroristiska gren som växer snabbast i den islamiska världen, inte minst bland unga människor. Det är kanpnast längre fråga om någon "liten minoritet".

USA har valt att liera sig med huset Saud i Saudiarabien i det pågående kriget mot terrorism. Problemet är bara, att just Saudiarabien enligt uppgift satsat ofantliga resurser på att *stödja* det slags terror som, paradoxalt nog, delvis riktas mot det egna landet! Detta beror på att härskarna i Saudiarabien bekänner sig till en primitivt hatfull gren av islam som kallas *wahhabismen*. Sammanlagt, menar Alexiev i sin artikel, har Rijadh satsat cirka 70 miljarder dollar på att stödja muslimska mördarband!

Hatet mot Bush

Under Bill Clintons två mandatperioder som USAs president gjorde hans an-

hängare, i Sverige och utomlands, ett stort nummer av "hatet mot Clinton" från "den stora högerkonspiration" som till varje pris ville driva Clinton ut ur Vita huset och inte tvekat inför vilka tarvligheter som helst. Frågan är hur man då skall karakterisera hatet mot den nuvarande presidenten, jämfört med vilket Clinton-hatet ter sig som en mild västanfläkt.

I tidningar, tidskrifter, böcker och inte minst på "nätet" sprids de mest hårresande påståenden om George W. Bush och hans familj/släkt. President Bush påstås inte bara vara nazist och en fullfjädrad idiot med extremt låg IQ (trots att han avlagt akademiska examina vid de bägge toppuniversiteterna Yale och Harvard) – han förklaras också ha begått svåra brott mot mänskligheten. På internet har släkten Bush anklagats för ett antal "mystiska dödsfall". En del sajter brukar roa sig med bildmontage med Bush i anslutning till nazirekvisita. Ett par sajter har specialiserat sig på att framställa presidenten som en drägländ idiot.

En nätskribent som heter Dave Lindorff har på fullt allvar jämfört Bush den yngre med Hitler, med den skillnaden att Bush inte är en lika god orator. Lindorff är en i vissa kretsar respekterad skribent i bland annat (vänster)tidskriften *The Nation*, *Counterpunch.org* och nättidningen *Salon* och även framträtt i rikstäckande TV.

Ytterligare ett tecken på rådande opinionsöverdrifter är en studie publicerad i the American Psychological Associations *Psychological Bulletin* som handlar om politisk konservatism under medverkan av professorer vid Stanford, Berkley och the University of Maryland. Här liknas Hitler och Mussolini vid Ronald Reagan och Rush Limbaugh, den senare en populär radioprattare vars drogproblem nyligen framkallat skadeglädje på vänsterhåll.

En Bush-hatare som fått stor uppmärksamhet i Sverige är Michael Moore, givetvis favorit på talrika kultursidor, icke minst *Dagens Nyheter*. Titeln på Moores bok *Stupid White Men* säger dock nog mest om författarens huvudsakliga läsekrets än om George W. Bush med flera av Moores måltavlor... (National Review)

Kalla krigets hjältar:

Lee Shapiro – äkta martyr i Afghanistan

av Tommy Hansson

Lee Shapiro är inte någon världskändis. Inte desto mindre gjorde han med sin filmkamera som redskap betydande insatser i kampen mot den internationella kommunismen under slutskedet av det kalla kriget. Lee, en amerikan av judiskt ursprung, föll slutligen offer för det sovjetiska våldet på uppdrag i Afghanistan 1987 bara 38 år gammal.

De personligheter från olika länder som vi valt att titulera "det kalla krigets hjältar" har ofta varit mer eller mindre kända statsmän, intellektuella, präster etcetera. De har haft det gemensamt att de utfört viktiga, ibland avgörande, insatser i kampen för frihet mot det totalitära förtryck som den världsvida kommunismen stått för. Lee Shapiro (1949–87) tillhör inte denna kategori. Han kan närmast beskrivas som en "arbetare i vingården", den där utifrån en djup övertygelse utförde en betydelsefull insats inom "sitt" frontavsnitt. Lees arbetsredskap, hans vapen, var filmkameran. Hans arbetsfält var världen.

Lee Shapiro föddes i Tulsa, Oklahoma 1949. Han studerade i två år vid University of Oklahoma Medical School med sikte på läkarexamen, innan han beslutade sig för att radikal omorientering beträffande sin yrkessatsning – han skrev in sig vid London School of Film i England. 1974 kom han i kontakt med Unification Church International (Enighets-rörelsen) grundad av pastor Sun Myung Moon i Sydkorea 1954 och därefter spridd över hela världen. 1976 inträdde Shapiro vid Unification Theological Seminary (UTS) i Barrytown, New York.

Miskitoindianerna

Michael Jenkins, som var klasskamrat med Shapiro vid UTS och sedan viktig befattningshavare inom Unification Churchs mediaaktiviteter, minns Lee Shapiro som en helgjuten personlighet: "När jag ser tillbaka på den tiden", citerades Jenkins efter kamratens död, "vad som verkliga

Lee Shapiro syns på bilden med sin kamera bland miskitobarn under en resa till sandinisternas Nicaragua.

förde oss samman var det faktum att Lee älskade Gud på ett mycket djupt sätt. Han var aldrig en person som tänkte att hans problem berodde på andra människor eller på systemet, utan i stället tog han ansvar för sina egna omständigheter. Han trodde i sanning att tillsammans med Gud var han herre över sitt eget öde."

Efter sin examen från UTS satsade Lee Shapiro helhjärtat på sitt filmmakeri, som han kände en stor passion för. Hans första långfilm var *Free Within These Bounds*, en dramatisk framställning av ett fenomen som blivit tämligen vanligt i samband med så kallad nyandlig religion – den metod att med tvång bryta ned människors tro som något förskönande kallas *deprogramming*, (avprogrammering) och som särskilt under 1970- och 80-talen var ett lönsamt företag för samvetslösa skojare; amerikanen Ted Patrick torde var det mest beryktade namnet härvidlag.

Patrick dömdes flera gånger i domstol till kännbara straff för sin brottsliga verk-

samhet. Avprogrammerarna framställde sig själva som välgörare, samtidigt som de hänsynslöst utnyttjade den oro som vissa anhöriga kände inför sonens eller dotterns medlemskap i en religiös rörelse. Det var inte alltid anhängare av nyandliga rörelser som kidnappades och utsattes för andlig terror, utan stundom kunde också anhängare till etablerade protestantiska eller katolska kyrkor drabbas.

1982 började Lee Shapiro arbeta inom ramen för CAUSA International, en anti-kommunistisk utbildningsorganisation inom ramen för Unification Church. Lee kom särskilt att intressera sig för Miskitoindianerna, som utsattes för svår förföljelse av Sandinist-regimen i Nicaragua. Under två mycket riskfyllda expeditioner in i Nicaragua dokumenterade han denna folkgrupps ansträngningar att söka bibehålla sin religiösa frihet i det totalitärt styrda Nicaragua, där sandinisterna ledda av Daniel Ortega bedrev en ren folkmordspolitik mot indianbefolkningen.

Lees film *Nicaragua Was Our Home* förhandsvisades för president Ronald Reagan vid en specialvisning i Vita huset den 28 juni 1985. Reagan skrev i ett privatbrev till Lee Shapiro: "Jag vet att ditt arbete i dokumentärfilmsmediet motiveras inte bara av konstnärens önskan att framföra en berättelse och framföra den väl, utan av din avsky för orättvisan och din medkänsla med dess offer. Eftersom du är en samvetets man, rör du också vid ditt auditoriums samvete."

Dog i Afghanistan

Nicaragua Was Our Home vann ett fint pris som heter CINE Golden Eagle Award samt ett ANGEL-pris 1986. Filmen belönades också vid den prestigeladdade Teluride Film Festival och var finalist i dokumentärklassen vid the United States Film Festival. Den visades också över hela USA över Public Broadcasting System (PBS) i juni 1986 samt mottogs med ampla lovord i en rad medier, bland dessa *The New York Times* och *The Wall Street Journal*.

Härnäst kom den obändige Lee Shapiro att intressera sig för situationen i Afghanistan, som var ockuperat av sovjetiska trupper sedan slutet av 1970-talet. Men de kommunistiska förtryckarna bekämpades av styrkor bestående av religiöst motiverade *Mujaheddin*-krigare, uppbackade av bland annat amerikanska CIA vars chef William "Wild Bill" Casey hade en klar förståelse för det sovjetkommunistiska hotet mot frihet och fred världen över. Lee Shapiro levde och arbetade tillsammans med de afghanska frihetskämparna och kom snart att bli respekterad och uppskattad av dessa. Aziz Sadat, en av *Mujaheddin*-krigarna som fungerade som Shapiros tolk, mindes senare:

"Ingen hade tidigare gjort en anständig film om Afghanistan. De flesta journalister färdas bara några kilometer över gränsen och vistas sedan i läger. Ingen utom Lee begav sig långt in i Afghanistan. Ingen filmade på samma platser som han. Han var aldrig rädd. Han brukade bege sig direkt in i stridszonen och filma." Om de afghanska gerillakämparna sa Sadat: "De var förvånade över att en man från Amerika kom så här långt och riskerade sitt liv för att berätta deras historia. Han blev respekterad och behandlades på ett särskilt sätt av dem. Om de hade en matbit eller en kopp te över bjöd de alltid honom först."

På grund av sitt mod fick Lee Shapiro av gerillakämparna hedersnamnet *Shair*

Khan, som betyder ungefär "Sir Tiger".

I maj 1987 begav sig Lee Shapiro för sista gången in i Afghanistan. Han åtföljdes av sin gode vän, skribenten Jim Lindelof. Tillsammans tillbringade de flera månader i gerillans sällskap. I oktober, när de tillsammans med en grupp motståndskämpar var på väg tillbaka till Pakistan, utsattes de för ett bakhåll av fyra sovjetiska stridshelikoptrar som avlevererade robotar och kulspruteeld mot gruppen. Shapiro och Lindelof tillhörde dödsopfern. De blev därför martyrer i kampen mot en ondskefull ideologis representanter i ett fattigt, härtaget land. *Verkliga* martyrer, till skillnad från de hatfyllda terroristerna som i dag utplånar inte bara sina egna utan också oskyldiga människors kroppar!

Presidential Medal of Freedom

Under de månader som följde på Shapiros och Lindelofs död sökte Lees hustru Linda, som utexaminerats vid UTS 1979, få ut makens och kamratens kroppar från Afghanistan. Flera amerikanska kongress-

ledamöter gjorde sitt bästa för att hjälpa henne, men uppgiften visade sig omöjlig på grund av de svårigheter som det fortgående Afghanistan-kriget gav upphov till; dessutom hade flera viktiga *Mujaheddin*-ledare dött under strid i området där de båda amerikanska männen hade begravts, vilket ytterligare försvårade ansträngningarna att återfå kropparna.

Vid denna tid beslutade sig en av medlemmarna i representanthuset, republikanen Jim Courter (New Jersey), för att utforma en resolution i kongressen som uppmanade president Ronald Reagan att posthumt ge nationens högsta civila medalj, the Presidential Medal of Freedom, till Lee Shapiro, Jim Lindelof och Charles Thornton, de tre amerikanska journalister och medlemmar som gav sina liv för den afghanska frihetens sak. Resolutionen, som stöddes av hälften av medlemmarna

i den amerikanska kongressens representanthus, röstades i full enighet igenom i representanthuset den 16 juni 1988. En motsvarande resolution framlades i senaten av senatorerna Dennis DeConcini, demokrat från Arizona, samt Pete Wilson, republikan från Kalifornien och några år senare guvernör i samma delstat, och efter att ha underskrivits av 53 senatorer antogs även denna resolution utan invändningar på senatsgolvet.

I ett minnestal över sin make sa Linda Shapiro: "När jag först fick reda på att min make var död, trodde jag inte att jag skulle stå ut. Jag kunde inte sluta gråta, dag ut och dag in. Men en tyst, inre röst sa: 'Var stark, Linda. Och var stolt över Lee. Han dog som en modig man. Han dog som en hjälte. Glöm aldrig det.' Lee Shapiro fann inspiration i folkets mod och vilja att slåss för friheten att vara sig själva. Och jag tror att du och jag kan göra detsamma. Låt oss inte tillåta att deras offer blir glömt."

Mot marxismen-leninismen

Lee Shapiro var medlem i den så kallade Enighets-rörelsen, som ända fram till kommunismens fall som globalt hot mot frihet och demokrati runtom i världen bedrev en omfattande informations- och undervisningskampanj i främst USA och andra nyckelländer mot marxismen-leninismen och kommunismen med bland annat prästerskapet, universitetsstudenter, politiska ledare, minoritetssamfälligheter och akademiker som målgrupper. Till detta kommer uppmärksammade demonstrationer och opinionsmöten i syfte att stärka den framsynta utrikespolitik som drevs av Reagan-administrationen och som verksamt bidrog till att rätt sida segrade i det kalla kriget.

Filmaren Lee Shapiro, som också var ansluten till organisationen CAUSA International, var en väsentlig länk i detta viktiga arbete. Han bidrog i hög grad till att sandinisternas kränkningar av de mänskliga rättigheterna i Nicaragua blev uppmärksammade internationellt. En annan organisation i samma internationella rörelse, CARP, producerade även den dokumentära långfilmen *El Salvador: Revolution and Romance*, som värtaligt avslöjade kommunismens undergrävande verksamhet i det lilla centralamerikanska landet.

Fotnot: Lee Shapiros filmateljé i New York låg på 80-talet "vägg i vägg" med *Contra*-teknaren Benny H.V. Anderssons konstnärateljé i hjärtat av New York. ☞

Islamismen framstår som den tredje av vår tids totalitära ideologier efter nationalsocialismen och kommunismen. Contra förutspådde i en artikel av Tommy Hansson redan i nr. 6 1993 att islam skulle kunna bli nästa globala hot mot västvärlden efter

kommunismens fall.

Likheterna mellan nämnda ideologier är många – till exempel hat och oförsonlighet mot såväl interna som externa fiender, aggressiv utrikespolitik gentemot omvärlden med våld och terror som vapen, dyrkan av ledarge-

stalter. Enligt en del bedömare, är bara en liten del av den islamiska rörelsen att anse som "islamistisk". Enligt andra är hotet från den extrema delen av islam betydligt mer omfattande.

Nedan reder Fredrik Runebert ut begreppen!

Islamismen - tredje våldsideologin

av Fredrik Runebert

★★★ Islamismen är, enligt Per Ahlmark och många andra, den tredje totalitära världsåskådningen. De två första är givetvis nazismen och kommunismen. Är detta en rättvis bild av ideologin islamism eller är det en västerländsk nitbild?

Skillnaden mellan totalitära ideologier och mer demokratiska ideologier är att de förra inte tillåter avvikare. Demokrati bygger på folkstyre via fria och allmänna val samt religionsfrihet, yttrande- och tryckfrihet. Islamismen behöver inte vara samma sak som religionen islam, men bygger sin ideologi på Koranen och sunna, det vill säga sharialagen. Många arabiska ledare har använt religionen för att legitimera sin politik och sitt hat mot västerländska värden.

Islamisk retorik

Religionen har då fungerat som en gemensam faktor som enar många fraktioner inom islam. Exempel på personer som använt islamisk retorik är Egyptens tidigare ledare Jamal Abd an-Nasser och den nu avsatte Saddam Hussein som med sitt socialistiska Baath-parti har sökt stöd hos andra arabiska länder. Exempel på länder som bygger på mer renodlad islamism är Libyen och Iran.

Den libyske ledaren Muammar al-Khadafi har skrivit en bok om islamism som ligger till grund för Libyens islamism. I mångt och mycket påminner denna islamism om socialism eftersom folket, det vill säga staten, ska äga näringslivet i landet. Men å andra sidan anser många muslimer att islam inte kan förenas med kommunismens ateistiska och materialistiska syn. Då kan en social marknadsekonomi vara mer förenlig med islam, men enbart om staten och de religiösa utövarna hjälper sina medmänniskor som är svaga.

Det är också oklart om islam förespråkar nationalism eller internationalism. Det sistnämnda lämnar fältet öppet för en ag-

Den libyske diktatorn Muammar al-Khadafi är med sin "Gröna bok" en av den islamiska världens totalitära ideologer. Han har sökt skapa ett arabiskt-islamiskt socialistiskt samhälle och under många år backade han upp den internationella terrorismen. Sanktioner mot Libyen har dock fått honom att ge efter och under 2003 har mer än tio års FN-sanktioner mot Libyen upphävts, sedan Khadafi också tagit på sig ekonomiskt ansvar för sprängdåd mot ett amerikanskt (PanAm över Lockerbie) och ett franskt (UTA över Sahara) trafikflygplan. Här syns Khadafi (i mitten) under ett besök i Moskva 1976.

gressiv spridning av islam till andra delar i världen, alltså imperialism.

Det som talar för islamistisk nationalism är att många islamska förespråkare har använt islam som en gemensam nämnare för att enas mot kolonialmakterna, västvärlden, Israel och judarna med mera. Det som talar för internationalism och imperialism är att så gott som alla islamska förespråkare är eniga om att islam är en universalistisk religion, en religion för alla människor.

Allomfattande

Kännetecknande för en islamisk stat är att den bygger på teokrati och inte på demokrati. Man kan med andra ord inte rösta bort statsreligionen såsom gjorts i Sverige där stat och kyrka har skilts åt. En teokrati bygger på att Gud styr landet och de som tolkar Guds (Allahs) lag är de skrift- och rättslärda (*ulama*). Islam skiljer sig från andra religioner på så sätt att det är en allomfattande lära som sträcker sig längre än till privatlivets helgd och till den individuella moralen. Dock kan islamism

och demokrati förenas genom att folket alltid bör rådfrågas innan ett beslut fattas, samt genom att folket väljer det parlament som utser en ledare på ett visst mandat, oftast på livstid.

Mawlana Mawdudi, som av många betraktas som den ende islamisten som skapat en ideologi, har myntat begreppet teodemokrati som betyder att människor är förnuftiga och att människor måste använda detta förnuft för att tolka Guds suveräna ord. Därmed begränsas möjligheterna till ett elitstyre. Men det betyder också att folket inte kan bestämma om allting eftersom det finns delar av naturen och i samhället som är förutbestämda av Gud. Detta kan jämföras med en konstitutionell demokrati där individuella rättigheter inte utan vissa begränsningar kan röstas bort av folket. En alltför omfattande demokrati är, för islamisten, samma sak som att försöka beröva Gud makten.

Genomsyra samhället

För att förstå islamismen bättre kan det vara bra att skilja på shiamuslimer och sunnimuslimer. Shia-inriktningen bygger, precis som i Iran, på en mer elitistisk grund där imamer upphöjs till ofelbara och fullkomliga uttolkare av islam medan sunni-inriktningen bygger på en mer gemensam kunskapsprocess, där alla muslimer har rätt att yttra sig. Den shia-muslimska inriktningen anser att islams djuplodande budskap inte kan förstås av alla utan måste förbehållas en viss elit, vilket lättare leder till en teokrati medan sunni-inriktningen är mer inne på att sprida budskapet till alla, vilket kan öppna för en mer demokratisk syn på islamismen.

En faktor som komplicerar bilden än mer är idén om att enbart de som känner till sina rättigheter och har kunskap om islam kan ställas inför krav och skyldigheter. Det betyder att samhället inte kan straffa den som stjälar någonting i nöd. Därför måste samhället först garantera att ingen svälter innan samhället kan ställa krav på medborgaren att inte stjäla. Det finns också historiska exempel på islamska styren där andra religioner har respekterats bland annat genom att icke-muslimer inte var tvungna att genomföra värnplikt, men skyldiga att betala mer i skatt.

De icke-muslimer som ville få sänkt skatt kunde göra värnplikt. Men samtidigt anser många muslimer att avfall från islam är ett grovt brott mot samhällets gemenskap.

Detta grova brott bör, enligt Mawdudi och andra teologer, bestraffas med döden. Med andra ord är denna islamism en mycket kollektivistisk och totalitär ideologi.

Problemet med att förena demokrati och islamism är att många muslimer betraktar islam som både en religiös och en politisk rörelse som inte går att åtskilja. Till skillnad från kristendom och judendom strävar islam efter att genomsyra hela samhället istället för att hänvisa till det individuella ansvaret. Denna slutsats är dock något orättvis, då även kristendomen kan betraktas som en religion som ska genomsyra hela samhället.

Jean Calvin ansåg exempelvis att ett samhälls lagar skulle styras av Bibeln och kristendomens lagar. Det är också viktigt att veta vad som menas med att genomsyra hela samhället, då även kristna och judar vill ha en allmän moral som bygger på kristen respektive judisk moral. Många, särskilt kristdemokraterna, betraktar till exempel svensk lag som påverkad av kristna värderingar. Så svaret på frågan om islamismen är en totalitär ideologi beror mycket på definitionen av "genomsyra samhället".

En teori är att kristendomen började skilja på den världsliga världen och den andliga världen på grund av yttre tryck från bland annat upplysningsfilosoferna och från världsliga härskare. Om islamen utsätts för samma tryck kan samma sak ske med islamismen.

Turkiet är ett exempel på ett land som gått den vägen efter revolutionen 1921. Den nya konstitutionen utgick från att all makt skulle utgå från folket. Den nye härskaren Kemal Atatürk var skeptisk till panislamismens idé om en ledare (Kalif) över världens alla muslimer eftersom han strävade efter en nation sammanhållen av etnicitet och språk. Han tyckte också att det var viktigt att hålla isär stat och religion vilket har lett till att Turkiet i dag är en sekulariserad stat. Men trots detta ville Atatürk hålla sig väl med muslimerna eftersom det är en del av landets kultur. Islamska partier i Turkiet kan då jämföras med kristdemokratiska partier i Europa som vill att samhället ska genomsyras av islamska respektive kristna värderingar men att religionen som helhet ska vara en privatsak.

Trovärdigt scenario?

Om man tittar på de islamska styren som finns idag har Per Ahlmark helt rätt. Men

enligt islamologen Jan Hjärpe utgör de muslimska fundamentalister som propagerar för självmordsdåd, antisemitism och västhat enbart en minoritet bland muslimer. Teoretiskt behöver inte islamism leda till diktaturer och totalitära stater. Men som Allan C. Brownfeld påtalar i *Contra 5/2003* finns det stora risker med att förena stat och religion.

Det kan också vara viktigt att ta hänsyn till kulturers särarter och undvika en eurocentrisk syn på världen, där alla ska rätta sig efter västvärldens värderingar. Men detta får ju inte överdrivas så att vi betraktar vissa kulturer som mindre lämpade för demokrati och frihet. Varför skulle araber vara emot demokrati och frihet?

Så länge den enskilda medborgaren kan bestämma själv om han/hon ska leva efter Koranens bud med en islamsk ledare behöver inte islamism vara totalitär. Frågan är om detta är ett trovärdigt scenario.

Islam är den näst kristendomen mest spridda religionen. Mer än en miljard människor bor i länder som domineras av islam. Kärnan finns i arabstaterna, som också var Muhammeds hemtrakter. Huvuddelen av muhammedanerna är sunni-muslimer (se närmare i artikeln). En majoritet i både Iran och Irak är dock shia-muslimer. Turkiet är en sekulär stat med över 90 procent muslimsk befolkning, där religionen naturligtvis starkt påverkat kulturen.

I Sverige uppskattas 300 000 människor komma från länder med ett betydande muslimskt inslag. Antalet ökar snabbt, flyktingströmmen från de strikt muslimska länderna är på goda grunder strid. Det innebär emellertid att bara en liten del av flyktingarna från de här länderna är muslimer. De kristna minoriteterna är mångdubbelt överrepresenterade bland flyktingar från länder som Libanon, Syrien, Turkiet, Egypten och Irak. Och av de återstående är många sekulära, som inte kan acceptera det religiösa förtrycket i sina hemländer. Flera tiotusentals människor i Sverige bekänner sig dock idag till islam. Av dem är det dock bara en begränsad andel som tillhör vad som kan kallas politisk islam.

Därför har djurrättsaktivisterna fel!

★★★ Tidningsnyhet i Sverige 2003: Veganer förgiftar mat i snabbköp med råttgift.

Djurrättsaktivismen har från och med 1990-talet växt ut till att bli ett betydande säkerhetsproblem. Mestadels unga aktivister förstör varje år värden för miljonbelopp i terrorräder mot exempelvis pälsaffärer, minkfarmer och slakterier. Varför? Aktivisterna anser principiellt att alla levande varelser, djur som människor, har lika stort värde och vill förhindra att djur kommer till skada. Detta enligt vad de själva påstår. När emellertid minkar eller höns "befrias" från sina inhägnade områden går de en säker död till mötes på grund av ovana att vistas utanför fångenskapen. Minkar, i realiten grymma "mordmaskiner", har också en tendens att döda andra djur när de släpps loss.

Sådana invändningar biter inte på djurrättsaktivisterna. De är blott alltför nöjda med sig själva när de genomfört en militant aktion som kommit i tidningen för att drabbas av någon självkritik. Det är de som har rätt och alla andra som har fel. De riskerar heller knappast att utsättas för alltför mycket kritik av sin omgivning, eftersom få tänkt igenom förhållandet djur-människa på ett etiskt-filosofiskt sätt. En av dem som gjort det är Ingemar Nordin, universitetslektor i filosofi vid Linköpings universitet. Han har skrivit en uppsats med titeln *Djur är inte människor – En filosofisk granskning av veganismen* (Timbro 1997), som lämpligen kan tjäna som en inledning för den som vill sätta sig in i ämnet.

Alla seriösa bedömare är överens om att människans fysiska kropp förenar henne med djurens värld. Det råder också konsensus om att djur bör behandlas med den respekt de förtjänar och att de inte skall tillfogas onödigt lidande. Däremot, anser Nordin, kan inte djur ha samma rättigheter som tillkommer människan.

Ingemar Nordin klargör inledningsvis (sidan 7) att han ser veganaktivisternas attack mot "djurindustrin" som ännu ett utslag av samhällets "nypuritanism". I det perspektivet straffbeskattas bilister och förföljs rökare. När det gäller djurrättsfolket har det fel på en central punkt enligt Nordin: "Djur har inte rättigheter jämförbara med människans. Den moraliskt påbjudna omsorgen om djurens välfärd är inte av den arten att den kan legitimeras fysiskt tvång,

eller hot om sådant, gentemot andra människor eller mot deras egendom."

Den troligen mest uppmärksammade djurrättsdebattören är filosofen Peter Singer, som redan 1975 kom ut med boken *Animal Liberation* (på svenska Djurens frigörelse 1992). Här framlägger Singer grundläggande argument för att människor bör sluta äta kött och/eller på annat sätt utnyttja djur. Det antas att man är vegan – alltså inte använder några som helst djurprodukter – av etiska skäl, och dessutom att detta är en nyttig livsföring. Det sistnämnda är i högsta grad tveksamt. Att inte tillvarata djurs intressen anses av Singer och andra djurrättsfilosofier vara etiskt förkastligt, "artistiskt".

Nordin benar härefter upp djurrättsaktivisternas argument och riktar kritik mot dessa. Han gör detta utifrån en materialistisk, förnuftsbetonad synvinkel vilket jag menar gör argumenten mindre övertygande

(även om det naturligtvis ligger en hel del i somliga av dem). "Att det kan uppstå nya fenomen och egenskaper av en slump i naturen känner vi till", hävdar så författaren. "Livet självt är ett sådant fenomen... Även det mänskliga medvetandet ser jag som en emergent egenskap som uppstått genom slump och ett naturligt urval" (sidorna 35–36).

Grundläggande för författarens synsätt – att djur icke kan jämföras med människor – är uppfattningen att förnuftet är

avgörande. Han hävdar även att förnuftet är tillkommet av en slump och jämför bland annat med en schimpans (som Nordin envisas med att stava "chimpan"): ap hjärnan har inget förnuft och är därför mindre värd än människans.

Vad Ingemar Nordin inte lyckas förklara är varför just förnuftet skulle berättiga människan till ett moraliskt övertag framför djurvärlden. Enligt artikelförfattarens synsätt är det uppenbart att ingenting som uppkommit genom en slump kan ha ett etiskt försteg framför något annat som uppkommit av samma (brist på) orsak. Skillnaden ligger i stället i att människan är den enda varelse som har förmågan att erfara en högre verklighet utanför henne själv och framställa levnadsregler och normer i enlighet därmed.

Det finns åtminstone en gigantisk motsättning i djurrättsaktivisternas argumentation vilken Nordin påpekar: Samtidigt som man hävdar att människan endast är en del av naturen och inte är bättre eller sämre än övriga varelser kräver man, att människan skall handla gentemot djuren i enlighet med den högre moral hon inte äger!

Det är beklagligt att Timbro, nu när man ansträngt sig att söka visa varför djurrättsmobben har fel, valt att låta en uppenbar rådarwinist som Ingemar Nordin föra ordet. Det hade varit lyckligare om även en debattör med ett gudsperspektiv hade fått komma till tals. Ty om det nu inte finns någon högre auktoritet än människan – varför bry sig om några moralbegrepp över huvud taget? Det finns ju många olika typer av moral beroende på vilken ideologi en människa bekänner sig till. En kommunist eller en nationalsocialists moralbegrepp är på intet sätt någonting som en civiliserad människa enligt undertecknads uppfattning har skäl att ta hänsyn till!

Utan en föreställning om en högre verklighet – som kan kallas Gud eller, om så önskas, något annat – har mänskligheten helt enkelt ingen möjlighet att formulera hållbara levnadsregler. Förnuftet är en bräcklig företeelse som kan föra i vilken riktning som helst.

I ett håller jag slutligen med Ingemar Nordin när denne skriver (sidorna 55–56): "Men att tilldela djur samma rättigheter som människor, leder till konstigheter."

Tommy Hansson

Den amerikanska frihetsrevolutionen

President George W. Bush höll den 6 november ett viktigt principtal om frihet och demokrati. Om hur demokratin sprider sig i världen och att den är en nödvändighet också i Mellersta Östern.

av Bertil Häggman

När president Ronald Reagan lät grunda National Endowment for Democracy (NED) 1983 måste det ses mot bakgrund av det berömda Westminstertalet 1982. Presidenten förklarade då bland annat att Sovjetunionen så småningom skulle hamna på historiens sophög. Så blev också fallet redan 1991, mindre än tio år senare.

President George W. Bush höll den 6 november 2003 på 20-årsdagen av NED:s grundande ett av sina viktigaste principtal. Det handlade om frihet och demokrati i världen och framför allt i Mellanöstern. Den demokratiska frihetsrevolutionen började dock redan på 1970-talet. Då fanns det omkring 40 demokratier i världen. Spanien, Portugal och Grekland höll i mitten av årtiondet fria val. Frihetsrevolutionen spred sig till Latinamerika och Asien. I slutet av årtiondet kom så den stora omvälvningen i Sydafrika. Mandela i Sydafrika, Walesa i Polen och Havel i Tjeckoslovakien var motståndskämpar mot tyranni, som blev ledare för sina nationer.

När vi lämnade det tjugonde århundradet fanns det 120 demokratier i världen. Frihetens marsch är en mäktig trend. Men friheten kan förloras om den inte försvaras.

”Amerikanernas offer”, sa Bush, ”har inte alltid fått erkännanden eller uppskattning. De har ändå varit värda insatsen. Eftersom vi och våra allierade är ståndaktiga, är Tyskland och Japan idag demokratiska nationer som inte längre hotar världen... Friheten är värld att kämpa för, att dö för och att stå upp för...”

Världen har i början av tjugoförsta århundradet nått en ny vändpunkt. Frihetsrevolutionen pågår både på Kuba, i Nordkorea och Kina. Men det största frihetsunderskottet finns i Mellanöstern:

”...det finns en stor utmaning idag i Mellersta Östern...”

Den demokratiska vågen har knappt nått arabstaterna. Många regeringar i Mellanöstern förstår nu att militärdiktaturer och teokratier leder ut i intet. I flera länder pågår reformer: Marocko, Bahrain, Qatar, Oman, Kuwait är viktiga exempel liksom Jordanien.

”När förändringarna kommer till Mellersta Östern bör de som har makt ställa

sig frågan: Kommer de att bli ihågkomna för att de motsatte sig reformerna eller för att de ledde dem? I Iran är kraven på demokrati starka och breda... Palestinska ledare som hindrar och underminerar demokratiska reformer och uppmuntrar hat och våld är inte ledare alls. De är de största hindren för fred och framsteg för det palestinska folket.”

”När vi betraktar och uppmuntrar förändringar i regionen är vi medvetna om att modernisering inte är detsamma som västerntisering. Representativa regeringar i Mellersta Östern ska återspegla regionens egen kultur. De kommer inte, och bör inte, likna våra regeringar.”

President Bush underströk också vad som är gemensamt för framgångsrika samhällen:

”Framgångsrika samhällen begränsar statens och militärens makt – så att regeringen blir ansvarig inför folkets vilja, inte inför elitens vilja. Framgångsrika samhällen försvarar friheten med en konsekvent och opartisk rättsstat”

I NED-talet framhöll president Bush att grunderna för framgångsrika samhällen nu tillämpades i Afghanistan och Irak. I det senare landet samarbetar amerikaner och koalitionspartners från andra länder med reformvänliga invånare i landet. Han varnade för att ett misslyckande i Irak skulle leda till uppmuntran av terrorister runt om i världen, ökade faror för det amerikanska folket och att många runt om i Mellanöstern skulle förlora tron på frihetsrevolutionen.

Kritiken i talet mot tidigare västlig politik i regionen var stark:

”Under sextio år har nationerna i Väst ursäktat och accepterat bristen på frihet i Mellersta Östern utan att det på något sätt bidragit till vår säkerhet – för i det

långa loppet kan inte stabilitet köpas på bekostnad av frihet. Så länge Mellersta Östern är en plats där friheten inte blomstrar, kommer det att vara en plats för stagnation, förbittring och våld redo för export. Och med spridandet av vapen som kan skapa katastrofer också i vårt land och hos våra vänner, skulle det vara ansvarslöst att acceptera status quo.”

Den nya politiken Förenta Staterna tillämpar är en framåtsträvande frihetsstrategi för Mellanöstern, slog president Bush fast. Den kräver både uthållighet och energi och idealism på samma sätt som i tidigare stora konflikter. Den kommer att ge resultat liksom i Europa, liksom i Asien och alla andra världens områden. Frihetens marsch framåt leder till fred.

”Frihetens framåtskridande”, fortsatte president Bush, ”är vår tids kallelse och vårt lands kallelse” och hänvisade bland annat till president Reagans tal i Westminster. USAs makt har alltid stått till förfogande för principer. ”Vi tror att friheten är naturens mening; vi tror att friheten är i enlighet med historiens gång. Vi tror att mänsklighetens fullbordan och utveckling till högsta nivå kommer till stånd genom ett ansvarsfullt utnyttjande av friheten. Och vi tror att friheten – den frihet vi värdesätter så högt – inte bara är till för oss, det är en rättighet och möjlighet för hela mänskligheten.”

Förenta staterna är en stark nation, avslutade president Bush, men vi är inte ensamma:

”Friheten finner sina allierade i alla länder och i alla kulturer. Och allteftersom vi möter terror och våld i världen kan vi vara säkra på att de som utformar friheten inte är oberörda av frihetens utveckling. Med alla de prov och utmaningar som vi ställs inför i vår tid, så är det i alla fall först och främst frihetens tid.”

I Europa finns i vissa kretsar en bristande förståelse för betydelsen av frihet och säkerhet i Mellanöstern. Med demokrati i Afghanistan och Irak har den nya amerikanska frihetsrevolutionen börjat, med eller utan Europa. Den är inte över förrän tyrannierna, som hotar väst runt om i världen, har fallit.

Silvio Berlusconi - EUs ordförande: baktalad som få

Har Du någonsin läst en positiv rad om EUs ordförande Silvio Berlusconi? Tänk väl det! Genom EU-ordförandeskapet representerar han också svenska väljare internationellt, men få svenskar känner till mer om honom än vad som ryms i hatiska Aktuellt-inslag på 30 sekunder.

Silvio Berlusconi är rik. Våldigt rik. Den rikaste personen i Italien och kanske i hela Europa. Detta faktum har fått avundsjukan hos vänstern att blomstra som aldrig förr, först hos den italienska vänstern och så småningom hos hela den europeiska vänstern. Men Berlusconi är inte bara Italiens rikaste man, han är också Italiens (och kanske Europas) skickligaste entreprenör. Det är denna utomordentliga förmåga i förening med mycket hårt arbete som har skapat hans rikedom – han har sannerligen inte fått någonting gratis.

Silvios barndom

Silvio föddes i Milano år 1936 vilket innebär att hans barnår sammanföll med en för Italien mycket svår tid. Andra världskriget följt av en djup ekonomisk kris. År 1943 flydde hans far till Schweiz för att undgå tyskarnas jakt på italienska soldater, vilket hans far var. Silvios mor arbetade som sekreterare på Pirelli för att kunna försörja familjen – förutom henne själv två småbarn, Silvio och hans bror, samt Silvios morfar och farmor. Dessutom var hon gravid, Silvios syster skulle snart födas. Silvios far kunde återvända till familjen först vid krigsslutet våren 1945. Fader Luigi var en sträng men kärleksfull far som lärde Silvio offervilja, att fullgöra sina plikter, att hålla ett givet ord och att värdera hårt arbete högt. Silvios föräldrar förmedlade harmoni och en positiv livssyn till sina barn.

Fadern lyckades efter kriget återfå sin anställning hos Banca Rasini, och hans familj utvecklades till en tämligen typisk italiensk medelklassfamilj. Han var mycket uppskattad på sitt arbete och när han gick i pension hade bankägaren Carlo Rasini givit honom titeln "generaldirektör". Luigi Berlusconi hade stort förtroende för sonen Silvios företagsplaner, och för att hjälpa honom att förverkliga dessa gav han Silvio hela sin avgångsgratifikation.

Men, sade han till Silvio, kom ihåg att dessa pengar är inte enbart dina, de är också dina syskons. När tiden är mogen delar du förtjänsterna med dem. Vilket Silvio också gjorde.

Silvio som egen företagare

Silvios kreativitet har starkt bidragit till hans succé som egen företagare – att grunda rätt sorts företag i rätt ögonblick, att anta utmaningar som de flesta ansåg omöjliga att genomföra. *Jag är en pragmatisk drömmare, säger Silvio, andra har drömmar som förblir drömmar, jag försöker förvandla drömmarna till verklighet.*

Silvio Berlusconi är inte "bara" grundare av Italiens första privata TV-kanal med riks-sändningar, Canale 5, han har åstadkommit mycket annat också. Han har t. ex. byggt upp två hela stadsdelar (!), Milano 2 och Milano 3. När Silvio doktorerade hade han redan hunnit bli verkställande direktör för ett byggföretag, och han lyckades övertala

av Chris Arkefors, Bologna

företagets ägare att starta ett nytt byggföretag (aktiebolaget Cantieri Riuniti Milanese – det var hit faderns avgångsgratifikation gick) för att bygga bostäder av hög kvalitet. Hög kvalitet avser inte bara själva bostaden utan även omgivningen (grönområden o. dyl.) och service-institutioner. Resultatet blev Milano 2 och Milano 3 där nu 24 000 mycket nöjda människor bor.

År 1986 räddade Silvio det världsberömda fotbollslaget Milan från konkurs och satte sig själv vid rodret, som dess ordförande, till år 1999. Succén var enorm: 6 gånger vann Milan den italienska ligan, 4 gånger den italienska supercupen, 3 gånger den europeiska supercupen, 3 gånger Champions League och 2 gånger den interkontinentala cupen. När Silvio år 1999 lämnade rodret började det gå sämre, så två år senare beslöt han att ingripa personligen igen. Frångångarna lät inte vänta på sig: i fjol vann Milan Champions League och kom tvåa i den italienska ligan. Andra områden där Silvio är verksam med egna företag är bank- och försäkringssektorn, bok- och tidningsförlag, reklambranschen, film, bio och teater samt, naturligtvis, televisionen. Allt som grenar i huvudföretaget Fininvest. En sällsynt företagsam person, skulle man kunna säga.

Silvio och TV

Silvio blev känd för den stora allmänheten när han år 1980 startade rikskanalen Canale 5. Två år tidigare hade han startat en lokal kabel-TV, Telemilano, som snart följdes av många andra vilka tillsammans täckte nästan hela Italien. Silvio agerade juridiskt för att få det statliga monopolet (RAI) på riks-sändningar upphävt, men många politiker motsatte sig detta och stiftade lagar och förordningar i syfte att bibehålla denna del av RAIs monopol (det statliga TV-bolaget hade ju några år tidigare fått acceptera privata localsändningar). Men Silvio gick runt problemet på ett mycket smart sätt: varje dags sändning, inklusive reklamen, bandades på videoband, som dagen innan sändningsdagen skickades med motorcykel till alla Silvios lokala TV-stationer. Exakt samma program sändes på så sätt

samtidigt i nästan hela Italien. Vänsterpolitikerna kunde nu inte längre kämpa emot och privata rikssändningar blev tillåtna. Silvio utvidgade snart sitt TV-utbud med ytterligare två rikstäckande kanaler, Italia Uno och Rete 4. Han tvingade RAI höja sin programkvalitet avsevärt för att kunna tävla om tittarna. Trots att fri konkurrens inte rådde (och ännu inte råder) eftersom Silvios TV-bolag finansierades (och finansieras) enbart via reklam, medan det statliga bolaget finansierades (och fortfarande finansieras) både genom reklam och TV-licens. De främsta medarbetarna inom TV sökte sig från RAI till Silvios TV-bolag, inte bara för att lönerna var högre utan även för att trivseln var betydligt större. RAI rodde nu i bakvatten och detta fick många italienska vänsterpolitiker att starta en förtalskampanj mot Silvio, vilken vänsterpöbeln tog upp och ännu inte har övergivit. Den blev än häftigare när Silvio tog steget in i politiken och spreds då även till den europeiska vänstern. Men inte bara politiker angrep Silvio, även domare och åklagare långt till vänster om mitten (och tyvärr finns det gott om dessa i Italien) anklagade Silvio för ekonomiska brott som med all sannolikhet aldrig begåtts.

Silvio – en politisk portalfigur

År 1994 beslöt Silvio sig för att träda in på den politiska arenan. Den 26 januari meddelade han i TV att han hade avgått från samtliga uppdrag inom Fininvest för att *ställa min erfarenhet och alla mina åligganden till förfogande för en kamp jag tror på med absolut övertygelse och med största styrka*. Den 26 mars vann hans höger-mittenkoalition valet med hans parti, Forza Italia, som Italiens största parti. Allt detta på två månader! En månad senare var han Italiens premiärminister. Inte bara hans politiska linje utan även hans uppriktighet och klarhet uppskattades av en stor del av väljarkåren. Silvios mor Rosella (vanligen kallad Rosa), en vänlig men bestämd kvinna, var emot sonens inträde i politiken, men Silvio förklarade för henne: *Mamma, jag måste göra det, ser du inte hur illa läget är? Någon måste träda fram. Kommunisterna är fortfarande desamma, de kommer att förstöra Italien, det kommer inte att finnas frihet längre, man kommer inte längre att kunna arbeta*. En kort tid senare tittade modern Silvio i ögonen och sade: *Om du känner att det är din plikt,*

måste du finna modet att göra det. Det var på vintern 1993, och sedan dess har hon givit honom sitt fulla stöd.

År 1996, efter bara två år vid makten, föll Silvios regering på grund av Lega Nord's utträde ur koalitionen och nyval utlystes. Vänsterkoalitionen kom nu till makten – på grund av en olycklig valkretsindelning, den av Silvio ledda koalitionen fick flest röster. Vid valet till Europaparlamentet år 1999 förblev Forza Italia Italiens största parti (25,2%) och med tre miljoner personröster blev Silvio den kandidat som fick flest röster.

I valet två år senare, år 2001, vann koalitionen med Forza Italia i spetsen en överlägsen seger och Silvio var tillbaka som premiärminister. En klar majoritet av de italienska väljarna stödde Silvios omfattande reformprogram på områden som statsekonomin (kaotisk och förd enligt obsoleta demagogiska principer), skolan (förbättra den statliga skolan, vilket till en del nu har gjorts, samt att ge privatskolor en reell möjlighet att konkurrera med statliga skolor), skatter (lägre och färre till antalet, vilket samtidigt gör dem effektivare och svårare att smita ifrån), den fria företagsamheten (mindre kostsam byråkrati för företagen samt lägre skatter), starkare och effektivare försvar, kompromisslös kamp mot terrorismen (både den inhemska, de röda brigaderna i första hand, och den internationella) med mera. Detta program är nu på väg att genomföras men det tar naturligtvis sin tid, särskilt som vänstern gör allt för att streta emot. Inte bara i parlamentet, där de konsekvent motsätter sig alla förslag från höger-mittenkoalitionen – till skillnad från denna som, när den var

En Berlusconi-stadsdel med nöjda invånare

i oppositionsställning, stödde vänsterregeringen när den ansåg dess förslag goda (inte alltför ofta, naturligtvis). Vänstern försöker också medvetet lura det italienska folket med direkt förtal.

En ofta återkommande slogan är att Silvio stiftar lagar i eget intresse och i sina företags intresse. Silvio utpekas också som en snarast kriminell individ trots att han aldrig har drabbats av en fällande dom i högsta instans – detta förtal är ett brott både mot den italienska konstitutionen och Europakonventionen. Det finns ingen rimlig anledning att tro att Silvio skulle vara skyldig till de ekonomiska brott vänstern anklagar honom för. Och några bevis har dessa förtalare naturligtvis inte kunnat prestera. Tyvärr har detta förtal tagits upp även i icke-italiensk vänsterpress med mindre nogräknade rättsliga och moraliska principer, uppenbarligen i första hand för att stödja den maktgalna italienska vänsterns försök att återta makten. Att en av rättssamhällets viktigaste principer därigenom sätts ur spel gör tydligen inte så mycket. Beklagligtvis har även några tidningar som påstår sig politiskt inte stå till vänster fallit för denna propaganda, en bättre källkontroll vore här på sin plats.

Ett annat kärt propagandatema för den italienska vänstern (och inte bara den italienska) är, som sagt, att Silvio skulle ha hoppat in i politiken för att gynna sina företag. Sanningen är helt enkelt att han håller på att förbättra det bistra företagsklimat som tidigare rådde, under hans regering har italienska företag blivit konkurrenskraftigare gentemot utländska företag. Via bonus och skattelindringar gynnas också grundandet av nya företag samt expansion av redan existerande företag. Skulle hans egna företag inte få ta del av den positiva situation som nu har skapats??? Att Silvio skulle ägna sig åt politik för egen ekonomisk vinning är en bisarr teori, det hade för honom varit betydligt lönsammare att i egen person sköta sina företag. Dessutom arbetar Silvio som premiärminister utan att lyfta lön, han avstår frivilligt från den! Han har åtagit sig uppgiften som premiärminister helt enkelt för att ge Italien, som han älskar så högt, en hjälpande hand. Att försvara friheten, säger Silvio, alltid och överallt, är den högsta, mest nobla och entusiasmerande av alla missioner. Silvios avsikt är att sitta kvar en mandatperiod till för att kunna fullfölja sitt reformprogram och att därefter gå i pension. Det är bara att önska honom lycka till.

BOK-NYTT

När Finlands sak blev min

Åtskilligt har redan skrivits beträffande Finska vinterkriget 1939–40 samt Fortsättningskriget 1941–44. Man kan med fog då fråga sig om det finns utrymme och/eller behov för ytterligare en bok i detta ämne. Sedan man lagt ifrån sig Orvar Nilssons skildring *När Finlands sak blev min* (304 sidor) blir svaret ett klart "ja". Nilssons bok är på sitt enkla och rättframma, samtidigt välskrivna, sätt en omistlig skildring av de strapatser som svenska frivilliga tvingades uthärda i de finska krigen. (Att författarens dotter var skolkramrat med recensenten för cirka 40 år sedan har ingenting med det omdömet att göra!)

De krigiska kontroverserna mellan Stalins Sovjet och Finland började den 30 november 1939, då ryssarna anföll sitt grannland – som då varit självständigt i bara 22 år – utan krigsförklaring; därmed inleddes Finska vinterkriget. I Sverige blev det regeringskris, och regeringen beslutade sig för att inte officiellt ställa sig på Finlands sida. Så småningom blev det svenska engagemanget – både officiellt och inofficiellt, både öppet och i det fördolda – omfattande och mångfasetterat. Allehanda frivilligorganisationer gav sjukvårdsrelaterad och humanitär hjälp. Inom kort gav Sverige också vapenhjälp till det för sin existens kämpande Finland. Finlands sak blev vår.

Orvar Nilsson från Halmstad tvekade inte utan anmälde sig som frivillig och ankom till Finland i början av år 1940. Översergeant Nilsson sattes som chef för en granatkastartropp om 18 man, varav de flesta från södra Sverige. Vid den här tiden var

vintrarna i Norden mycket kalla, och temperaturer under 40 minusgrader var inte ovanligt – svåra förfrysningsskador förekom. Men de svenska frivilliga fick inte vara i elden (eller kylan) särskilt länge. Eldupphör slöts våren 1940, men ryssarna fortsatte att bombardera motståndarsidan ett dygn efteråt!

"Den första spontana känslan övergick i besvikelse", skriver Nilsson (sidan 49). "De flesta av oss tyckte att det blev ett snöpligt slut, innan vi fått tillfälle att göra en ordentlig insats. Det kändes på något sätt som ett halvgjort arbete."

Fredsvillkoren för Finlands del blev mycket hårda. Bland annat måste hela Viborgs län avträdas och betydande gränsändringar till den angripande parten, Sovjetunionen, göras även i övrigt. Hangö och en 20 kilometer bred kustremsa måste avträdas. Fältmarskalk Gustaf Mannerheim kom personligen tillstådes och tackade Svenska frivilligkåren som var uppställd på Paikanselkä för dess värdefulla insats.

Men därmed var alltså kampen för Finlands sak icke över för den unge (född 1919) Orvar Nilsson. Midsommaren 1941 angrep nämligen Hitlers Tyskland sin tidigare bunds-

förvant Sovjetunionen, och Finland anslöt sig av förställiga skäl till den anfallande sidan i syfte att om möjligt återfå sitt förlorade territorium. Därmed inleddes Fortsättningskriget som varade 1941–44; även nu anslöt sig tusentals frivilliga svenskar av olika skäl till den finska sidan. Att en liten del var nazistsympatisörer kan inte förnekas, men det stora flertalet var finlandsvänner som helt enkelt ville bistå ett sargat brodetfolk med en personlig insats.

Den senare och övervägande delen av Nilssons bok har Fortsättningskriget i fokus. De svenska frivilliga svarade här i många fall för dödsföraktande, heroiska insatser, framförallt på Karelska näset. Den 20 juni 1944 bestod Svenska frivilligkompaniet (Avdelta kompaniet) av 64 man. Kompanichef var löjtnant Axel Hård af Segerstad och chef för jägarplutonen löjtnant Orvar Nilsson (båda var i 25-årsåldern). Författaren: (sidan 175): "Där kom de [ryssarna] i täta formationer. Hurrande och med påsatta blanka bajonetter stormade fienden mot oss på knappt 25 stegs avstånd. Nu skedde allt instinktivt och reflexmässigt. Stående eldställning mot närmaste träd eller sten eller rätt upp. En kort eldskur mot närmaste ryss, låg riktpunkt, så nästa, så nästa.

Våra kulsprutepistoler spydde luften full av bly. De främsta föll som mejade av liar. Men flera kom bakom."

Mera följer i samma stil. Talrika svenskar föll för de sovjetiska vapnen, varav några blev kvar på slagfältet. Den 19 september 1944 ingicks ett vapenstilleståndsfördrag som visserligen blev svårt nog för Finland, men som ändå tillät en fortsatt existens som självständig och demokratisk nation, om än i Sovjetunionens skugga för närmare ett halvt sekel framåt. I bokens sluskede redogör författaren för några av de återresor till forna stridsplatser som gjorts. Bland annat har han, såsom ordförande i nuvarande Svenska Finlandsvilligas Minnesförening, haft nöjet att träffa och dinera med Finlands president Tarja Halonen och före detta generalen Adolf Ehrnrooth i Mannerheims Jaktstuga.

Orvar Nilsson var som major under sin aktiva tid bland annat chef för Hemvärnets stridsskola i Vällinge söder om Stockholm.

Tommy Hansson
Orvar Nilsson: När Finlands sak blev min. Minnen från krig och fred. 304 sidor. Schildts förlag.

Så här tedde sig läget den 1 augusti 1944.

BREV TILL CONTRA

Hårt religions förtryck i kommu- nismens Vietnam

★ Enligt rapporter från *Norsk Misjon i Øst* har vietnamesisk polis mördat pastor Mua A. Sihh. Kommunalanställda har vidare slagit ihjäl den kristne ledaren Vang Seo Giao. Ingen har gripits eller anklagats för mordet.

Giao ska ha slagits ihjäl för att han hade inflytande i den lokala miljön och pastorn för att han ordnade husmöten (privata kristna sammankomster) och nekade att upplösa husförsamlingen (en oregistrerad församling). Morden skedde i somras, ett år efter det att polisen hade dödat en av ledarna för montagnarderna (bergsfolken) Mua Bua Senh, när han vägrat att avsäga sig sin kristna tro.

Båda de mördade tillhörde Hmong-folket, som bor i bergsområdena i det inre av

Vietnam. De flesta är kristna och står i konflikt med landets kommunistiska myndigheter, både på grund av sin tro och på grund av sina ägaranspråk på marken.

Vietnam, som fortfarande är en kommunistisk enpartistat, har officiellt religionsfrihet, men myndigheterna tillåter bara sex religiösa organisationer, som övervakas noggrant. Omkring 300 präster sitter i fängelse för att de hållit kristna möten, men också buddhistiska aktivister har kastats i fängelse. Buddhismen är den dominerande religionen i Vietnam.

Enligt den amerikanska människorättsorganisationen Center for Religious Freedom (CRF) är kampanjen mot montagnarderna en del av en större strategi för att utplåna kristendomen bland stamfolken i det vietnamesiska höglandet. Den är systematisk och heltäckande. Organisationen menar vidare att Vietnam är ett av de hårdaste länderna i världen när det gäller förtryck av religionen. Bristen

på respekt för grundläggande mänskliga rättigheter är en

angelägen sak för de nordiska regeringarna att bevaka. Den bör inte bara tas upp med de vietnamesiska myndigheterna, utan också i FN och andra relevanta internationella fora.

Nils Tore Gjerde

De härskande kommunisterna i Vietnam använder sig ofta av en nationalistisk propaganda. Som på bilden, som föreställer Trieu Au, en vietnamesisk motsvarighet till Jeanne d'Arc, som slogs för självständighet mot kineserna på 200-talet e.Kr. Hon besegrades och begick självmord.

CONTRA

6 1978...

Tekniskt tog Contra nummer 6 1978 ett stort steg framåt. Tidningen sattes för första gången med en fotosättare. Lågbudgeten för produktionen hade gjort att tidningen fram till dess producerats med (avancerade) skrivmaskiner. Nu kunde Contra för första gången göras med modern grafisk teknik. Ja faktiskt skulle det dröja åtskilliga år innan de stora kommersiella tidskrifterna började

produceras med Contras teknik av 1978. Det här var cirka tio år innan datorernas genombrott i den grafiska branschen.

Den ryske avhopparen Boris Weil, som i Ryssland arbetat med den viktiga underjordiska tidskriften "Krönika över löpande händelser" (den första nyhetstidskriften på sextio år i Sovjetunionen) berättade i Contra om sitt och oppositionens svåra arbete i Ryssland.

Contra kunde också presentera förlagets första LP-skiva. "Sån't som får mig att ilskna till" med Carl-Anders Dexter hade just kommit från vinylpressen. Låtarna på den skivan räddades för cirka ett år sedan över till modern CD-teknik, så de kan fortfarande avnjutas av dagens Contra-läsare, som kanske bara sett en skivspelare i föräldrarnas källarförråd...

...för tjugofem år sedan